

Euroopan unionin virallinen lehti

L 263

Suomenkielinen laitos

Lainsäädäntö

52. vuosikerta
7. lokakuuta 2009

Sisältö

I EY:n ja Euratomin perustamissopimuksia soveltamalla annetut säädökset, joiden julkaiseminen on pakollista

ASETUKSET

Komission asetus (EY) N:o 929/2009, annettu 6 päivänä lokakuuta 2009, kiinteistä tuontiarvoista tiettyjen hedelmien ja vihannesten tulohinnan määrittämiseksi	1
Komission asetus (EY) N:o 930/2009, annettu 6 päivänä lokakuuta 2009, asetuksessa (EY) N:o 877/2009 markkinointivuodeksi 2009/2010 vahvistettujen sokerialan tiettyjen tuotteiden edustavien hintojen ja niiden tuonnissa sovellettavien lisätullien muuttamisesta	3
★ Komission asetus (EY) N:o 931/2009, annettu 5 päivänä lokakuuta 2009, Viron lipun alla purjehtivien alusten silakankalastuksen kieltämisestä ICES-osa-alueella 28.1	5
★ Komission asetus (EY) N:o 932/2009, annettu 5 päivänä lokakuuta 2009, Espanjan lipun alla purjehtivien alusten seitin kalastuksen kieltämisestä alueella VI, EY:n vesillä alueella Vb sekä EY:n ja kansainvälisillä vesillä alueilla XII ja XIV	7
★ Komission asetus (EY) N:o 933/2009, annettu 6 päivänä lokakuuta 2009, neuvoston asetuksen (EY) N:o 779/98 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä Turkista peräisin olevien siipikarjanliha-alan tuotteiden yhteisöön tuontia koskevien eräiden kiintiöiden avaamisen ja hallinnointitavan osalta	9

DIREKTIIVIT

- ★ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/103/EY, annettu 16 päivänä syyskuuta 2009, moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavasta vakuutuksesta ja vakuuttamisvelvollisuuden voimaansaattamisesta ⁽¹⁾ 11

-
- II EY:n ja Euratomin perustamissopimuksia soveltamalla annetut säädökset, joiden julkaiseminen ei ole pakollista

PÄÄTÖKSET

Komissio

2009/739/EY:

- ★ Komission päätös, tehty 2 päivänä lokakuuta 2009, palveluista sisämarkkinoilla annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/123/EY VI luvun mukaisten jäsenvaltioiden välisen sähköisen tiedonvaihdon käytännön järjestelyjen vahvistamisesta (tiedoksiannettu numerolla K(2009) 7493) ⁽¹⁾..... 32

2009/740/EY:

- ★ Komission päätös, tehty 6 päivänä lokakuuta 2009, poikkeusluvan myöntämisestä Ranskalle taajuusalueen 2 500–2 690 MHz käytön yhdenmukaistamisesta sähköisten viestintäpalvelujen tarjontaan yhteisössä pystyviä maanpäällisiä järjestelmiä varten tehdyn komission päätöksen 2008/477/EY mukaisesti (tiedoksiannettu numerolla K(2009) 7514)..... 35

⁽¹⁾ ETA:n kannalta merkityksellinen teksti

I

(EY:n ja Euratomin perustamissopimuksia soveltamalla annetut säädökset, joiden julkaiseminen on pakollista)

ASETUKSET

KOMISSION ASETUS (EY) N:o 929/2009,

annettu 6 päivänä lokakuuta 2009,

kiinteistä tuontiarvoista tiettyjen hedelmien ja vihannesten tulohinnan määrittämiseksi

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon maatalouden yhteisestä markkinajärjestelystä ja tiettyjä maataloustuotteita koskevista erityissäännöksistä (yhteisiä markkinajärjestelyjä koskeva asetus) 22 päivänä lokakuuta 2007 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1234/2007 ⁽¹⁾,

ottaa huomioon neuvoston asetusten (EY) N:o 2200/96, (EY) N:o 2201/96 ja (EY) N:o 1182/2007 soveltamissäännöistä hedelmä- ja vihannesalalla 21 päivänä joulukuuta 2007 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1580/2007 ⁽²⁾ ja erityisesti sen 138 artiklan 1 kohdan,

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 6 päivänä lokakuuta 2009.

sekä katsoo seuraavaa:

Asetuksessa (EY) N:o 1580/2007 säädetään Uruguayn kierroksen monenvälisten kauppaneuvottelujen tulosten soveltamiseksi perusteista, joiden mukaan komissio vahvistaa kolmansista maista tapahtuvan tuonnin kiinteät arvot mainitun asetuksen liitteessä XV olevassa A osassa luetelluille tuotteille ja ajanjaksoille,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Asetuksen (EY) N:o 1580/2007 138 artiklassa tarkoitetut kiinteät tuontiarvot vahvistetaan tämän asetuksen liitteessä.

2 artikla

Tämä asetus tulee voimaan 7 päivänä lokakuuta 2009.

Komission puolesta

Jean-Luc DEMARTY

*Maatalouden ja maaseudun kehittämisen pääosaston
pääjohtaja*

⁽¹⁾ EUVL L 299, 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ EUVL L 350, 31.12.2007, s. 1.

LIITE

Kiinteät tuontiarvot tiettyjen hedelmien ja vihannesten tulohinnan määrittämiseksi

(EUR/100 kg)

CN-koodi	Kolmansien maiden koodi ⁽¹⁾	Kiinteä tuontiarvo
0702 00 00	MK	28,7
	ZZ	28,7
0707 00 05	TR	114,4
	ZZ	114,4
0709 90 70	TR	110,4
	ZZ	110,4
0805 50 10	AR	93,2
	CL	77,5
	TR	80,9
	ZA	69,8
	ZZ	80,4
0806 10 10	BR	235,1
	EG	159,5
	TR	103,6
	US	152,0
	ZZ	162,6
0808 10 80	BR	63,0
	CL	87,3
	NZ	70,3
	US	80,3
	ZA	67,3
0808 20 50	ZZ	73,6
	AR	82,8
	CN	58,3
	TR	97,2
	ZA	78,9
	ZZ	79,3

⁽¹⁾ Komission asetuksessa (EY) N:o 1833/2006 (EUVL L 354, 14.12.2006, s. 19) vahvistettu maanimikkeistö. Koodi "ZZ" tarkoittaa "muuta alkuperää".

KOMISSION ASETUS (EY) N:o 930/2009,**annettu 6 päivänä lokakuuta 2009,****asetuksessa (EY) N:o 877/2009 markkinointivuodeksi 2009/2010 vahvistettujen sokerialan tiettyjen tuotteiden edustavien hintojen ja niiden tuonnissa sovellettavien lisätullien muuttamisesta**

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon maatalouden yhteisestä markkinajärjestelystä ja tiettyjä maataloustuotteita koskevista erityissäännöksistä (yhteisiä markkinajärjestelyjä koskeva asetus) 22 päivänä lokakuuta 2007 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1234/2007 ⁽¹⁾,ottaa huomioon neuvoston asetuksen (ETY) N:o 318/2006 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä vilja-alan tuontitullien osalta 30 päivänä kesäkuuta 2006 annetun komission asetuksen (EY) N:o 951/2006 ⁽²⁾ ja erityisesti sen 36 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan toisen virkkeen,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Valkoisen sokerin, raakasokerin ja eräiden siirappien edustavien hintojen sekä niiden tuonnissa sovellettavien

lisätullien määrät markkinointivuodeksi 2009/2010 on vahvistettu komission asetuksessa (EY) N:o 877/2009 ⁽³⁾. Kyseiset hinnat ja tullien määrät on viimeksi muutettu komission asetuksella (EY) N:o 928/2009 ⁽⁴⁾.

- (2) Komissiolla tällä hetkellä käytettävissä olevien tietojen perusteella kyseisiä määriä olisi muutettava asetuksessa (EY) N:o 951/2006 säädettyjen sääntöjen mukaisesti,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Muutetaan asetuksen (EY) N:o 951/2006 36 artiklassa tarkoitettujen tuotteiden asetuksessa (EY) N:o 877/2009 markkinointivuodeksi 2009/2010 vahvistetut edustavat hinnat ja tuonnissa sovellettavat lisätullit ja esitetään ne tämän asetuksen liitteessä.

2 artikla

Tämä asetus tulee voimaan 7 päivänä lokakuuta 2009.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 6 päivänä lokakuuta 2009.

Komission puolesta

Jean-Luc DEMARTY

*Maatalouden ja maaseudun kehittämisen pääosaston
pääjohtaja*⁽¹⁾ EUVL L 299, 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ EUVL L 178, 1.7.2006, s. 24.⁽³⁾ EUVL L 253, 25.9.2009, s. 3.⁽⁴⁾ EUVL L 262, 6.10.2009, s. 38.

LIITE

Valkoisen sokerin, raakasokerin ja CN-koodiin 1702 90 95 kuuluvien tuotteiden edustavien hintojen ja tuonnissa sovellettavien lisätullien muutetut määrät, joita sovelletaan 7 päivästä lokakuuta 2009

(EUR)

CN-koodi	Edustava hinta 100 nettokilogrammalta tuotetta	Lisätulli 100 nettokilogrammalta tuotetta
1701 11 10 ⁽¹⁾	35,59	0,61
1701 11 90 ⁽¹⁾	35,59	4,23
1701 12 10 ⁽¹⁾	35,59	0,47
1701 12 90 ⁽¹⁾	35,59	3,93
1701 91 00 ⁽²⁾	40,52	5,31
1701 99 10 ⁽²⁾	40,52	2,18
1701 99 90 ⁽²⁾	40,52	2,18
1702 90 95 ⁽³⁾	0,41	0,27

⁽¹⁾ Vahvistetaan asetuksen (EY) N:o 1234/2007 liitteessä IV olevassa III kohdassa määritellylle vakiolaadulle.

⁽²⁾ Vahvistetaan asetuksen (EY) N:o 1234/2007 liitteessä IV olevassa II kohdassa määritellylle vakiolaadulle.

⁽³⁾ Vahvistetaan yhden prosentin sakkaroosipitoisuudelle.

KOMISSION ASETUS (EY) N:o 931/2009,**annettu 5 päivänä lokakuuta 2009,****Viron lipun alla purjehtivien alusten silakankalastuksen kieltämisestä ICES-osa-alueella 28.1**

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon elollisten vesiluonnonvarojen säilyttämisestä ja kestävästä hyödyntämisestä yhteisessä kalastuspolitiikassa 20 päivänä joulukuuta 2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2371/2002 ⁽¹⁾ ja erityisesti sen 26 artiklan 4 kohdan,ottaa huomioon yhteiseen kalastuspolitiikkaan sovellettavasta valvontajärjestelmästä 12 päivänä lokakuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2847/93 ⁽²⁾ ja erityisesti sen 21 artiklan 3 kohdan,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Eräiden kalakantojen ja kalakantaryhmien Itämerellä sovellettavien kalastusmahdollisuuksien ja niihin liittyvien edellytysten vahvistamisesta vuodeksi 2008 28 päivänä marraskuuta 2008 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1322/2009 ⁽³⁾ säädetään kiintiöistä vuodeksi 2009.
- (2) Komission saamien tietojen mukaan tämän asetuksen liitteessä tarkoitetun jäsenvaltion lipun alla purjehtivien tai kyseisessä jäsenvaltiossa rekisteröityjen alusten mainitussa liitteessä tarkoitetun kalakannan saaliit ovat täyttäneet vuoden 2009 kiintiön.

- (3) Sen vuoksi on tarpeen kieltää kyseisen kannan kalastus, pitäminen aluksella, jälleenlaivaaminen ja purkaminen,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

*1 artikla***Kiintiön täytyminen**

Tämän asetuksen liitteessä tarkoitetun jäsenvaltion vuotta 2009 koskevan kalastuskiintiön katsotaan täyttyneen tämän asetuksen liitteessä tarkoitetun kalakannan osalta mainitussa liitteessä vahvistetusta päivämäärästä alkaen.

*2 artikla***Kiellot**

Tämän asetuksen liitteessä tarkoitetun kalakannan kalastus kielletään mainitussa liitteessä tarkoitetun jäsenvaltion lipun alla purjehtivilta tai kyseisessä jäsenvaltiossa rekisteröidyiltä aluksilta mainitussa liitteessä vahvistetusta päivämäärästä alkaen. KIELLÄTÄÄN näillä aluksilla mainitun päivämäärän jälkeen pyydettyjen kalakantojen hallussa pitäminen aluksessa, jälleenlaivaaminen ja purkaminen.

*3 artikla***Voimaantulo**

Tämä asetus tulee voimaan seuraavana päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 5 päivänä lokakuuta 2009.

Komission puolesta

Fokion FOTIADIS

Meri- ja kalastusasioiden pääosaston pääjohtaja

⁽¹⁾ EYVL L 358, 31.12.2002, s. 59.

⁽²⁾ EYVL L 261, 20.10.1993, s. 1.

⁽³⁾ EUVL L 345, 23.12.2008, s. 6.

LIITE

Nro	E2/EE/BS/001
Jäsenvaltio	Viro
Kanta	HER/03D.RG
Laji	Silakka (<i>Clupea harengus</i>)
Alue	Osa-alue 28.1
Päivämäärä	12.7.2009

KOMISSION ASETUS (EY) N:o 932/2009,**annettu 5 päivänä lokakuuta 2009,****Espanjan lipun alla purjehtivien alusten seitin kalastuksen kieltämisestä alueella VI, EY:n vesillä
alueella Vb sekä EY:n ja kansainvälisillä vesillä alueilla XII ja XIV**

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon elollisten vesiluonnonvarojen säilyttämisestä ja kestävästä hyödyntämisestä yhteisessä kalastuspolitiikassa 20 päivänä joulukuuta 2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2371/2002 ⁽¹⁾ ja erityisesti sen 26 artiklan 4 kohdan,

ottaa huomioon yhteiseen kalastuspolitiikkaan sovellettavasta valvontajärjestelmästä 12 päivänä lokakuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2847/93 ⁽²⁾ ja erityisesti sen 21 artiklan 3 kohdan,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Yhteisön vesialueilla ja yhteisön aluksiin sellaisilla muilla vesialueilla, joilla sovelletaan saalisrajoituksia, sovellettavien eräiden kalakantojen ja kalakantaryhmien kalastusmahdollisuuksien ja niihin liittyvien edellytysten vahvistamisesta vuodeksi 2009 16 päivänä tammikuuta 2009 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 43/2009 ⁽³⁾ säädetään kiintiöistä vuodeksi 2009.
- (2) Komission saamien tietojen mukaan tämän asetuksen liitteessä tarkoitettujen jäsenvaltion lipun alla purjehtivien tai kyseisessä jäsenvaltiossa rekisteröityjen alusten mainitussa liitteessä tarkoitettujen kalakannan saaliit ovat täyttäneet vuoden 2009 kiintiön.

- (3) Sen vuoksi on tarpeen kieltää kyseisen kannan kalastus, pitäminen aluksella, jälleenlaivaaminen ja purkaminen,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla**Kiintiön täytyminen**

Tämän asetuksen liitteessä tarkoitettujen jäsenvaltion vuotta 2009 koskevan kalastuskiintiön katsotaan täyttyneen tämän asetuksen liitteessä tarkoitettujen kalakannan osalta mainitussa liitteessä vahvistetusta päivämäärästä alkaen.

2 artikla**Kiellet**

Tämän asetuksen liitteessä tarkoitettujen kalakannan kalastus kielletään mainitussa liitteessä tarkoitettujen jäsenvaltion lipun alla purjehtivilta tai kyseisessä jäsenvaltiossa rekisteröidyiltä aluksilta mainitussa liitteessä vahvistetusta päivämäärästä alkaen. Kielletään näillä aluksilla mainitun päivämäärän jälkeen pyydettyjen kalakantojen hallussa pitäminen aluksessa, jälleenlaivaaminen ja purkaminen.

3 artikla**Voimaantulo**

Tämä asetus tulee voimaan seuraavana päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 5 päivänä lokakuuta 2009.

Komission puolesta

Fokion FOTIADIS

Meri- ja kalastusasioiden pääosaston pääjohtaja

⁽¹⁾ EYVL L 358, 31.12.2002, s. 59.

⁽²⁾ EYVL L 261, 20.10.1993, s. 1.

⁽³⁾ EUVL L 22, 26.1.2009, s. 1.

LIITE

Nro	22/T&Q
Jäsenvaltio	Espanja
Kanta	POK/561214
Laji	Seiti (<i>Pollachius virens</i>)
Alue	Alue VI, EY:n vedet alueella Vb sekä EY:n ja kansainväliset vedet alueilla XII ja XIV
Päivämäärä	1.9.2009

KOMISSION ASETUS (EY) N:o 933/2009,**annettu 6 päivänä lokakuuta 2009,****neuvoston asetuksen (EY) N:o 779/98 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä Turkista peräisin olevien siipikarjanliha-alan tuotteiden yhteisöön tuontia koskevien eräiden kiintiöiden avaamisen ja hallinnointitavan osalta**

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon maatalouden yhteisestä markkinajärjestelystä ja tiettyjä maataloustuotteita koskevista erityissäännöksistä 22 päivänä lokakuuta 2007 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1234/2007 (yhteisiä markkinajärjestelyjä koskeva asetus) ⁽¹⁾ ja erityisesti sen 144 artiklan 1 kohdan ja 148 artiklan yhdessä sen 4 artiklan kanssa,

ottaa huomioon Turkista peräisin olevien maataloustuotteiden tuonnista yhteisöön, asetuksen (ETY) N:o 4115/86 kumoamisesta ja asetuksen (EY) N:o 3010/95 muuttamisesta 7 päivänä huhtikuuta 1998 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 779/98 ⁽²⁾ ja erityisesti sen 1 artiklan,

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Maataloustuotteiden kauppajärjestelmästä 25 päivänä helmikuuta 1998 annetussa EY–Turkki-assosiaationeuvoston päätöksessä N:o 1/98 ⁽³⁾ vahvistetaan tullietuusmenettely, jota sovelletaan Turkista peräisin olevien maataloustuotteiden tuontiin yhteisöön.

(2) Neuvoston asetuksen (EY) N:o 779/98 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä Turkista peräisin olevien siipikarjanliha-alan tuotteiden yhteisöön tuontia koskevien eräiden kiintiöiden avaamisen ja hallinnointitavan osalta 26 päivänä marraskuuta 2007 annetussa komission asetuksessa (EY) N:o 1383/2007 ⁽⁴⁾, jolla kumotaan komission asetus (EY) N:o 1396/98 ⁽⁵⁾, avataan siipikarjanliha-alan tuotteiden tuontia koskevia tariffikiintiöitä ja vahvistetaan niiden hallinnointia koskevat yksityiskohtaiset säännöt.

(3) Ensin tullutta palvelaan ensin periaatteen käyttö on osoittautunut toimivaksi muilla maatalousaloilla ja hallinnon yksinkertaistamiseksi kyseisessä asetuksessa tarkoitettuja kiintiöitä olisi vastedes hallinnoitava asetuksen (EY) N:o 1234/2007 144 artiklan 2 kohdan a alakohdassa säädettyllä menetelmällä. Tämän on tapahduttava tietyistä yhteisön tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen

(ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2 päivänä heinäkuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 ⁽⁶⁾ 308 a ja 308 b artiklan sekä 308 c artiklan 1 kohdan mukaisesti.

(4) Hallinnointijärjestelmän vaihtamiseen liittyvät erikoispiirteet huomioon ottaen on tärkeää, että tässä asetuksessa tarkoitettua kiintiötä ei pidetä kriittisenä asetuksen (ETY) N:o 2454/93 308 c artiklan mukaisesti. Ei voida kuitenkaan sulkea pois sellaista mahdollisuutta, että kiintiö muuttuu artiklassa tarkoitettulla tavalla kriittiseksi uusien olosuhteiden johdosta.

(5) Sen vuoksi asetus (EY) N:o 1383/2007 olisi kumottava ja korvattava uudella asetuksella. On kuitenkin aiheellista soveltaa mainittua asetusta edelleen tuontitodistuksiin, jotka koskevat tämän asetuksen soveltamisalaan kuuluvia tuontikiintiökausia aikaisempia tuontikiintiökausia.

(6) Tässä asetuksessa säädetyt toimenpiteet ovat maatalouden yhteisen markkinajärjestelyn hallintokomitean lausunnon mukaiset,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

1. Tämä asetus avaa liitteessä mainitun siipikarjanliha-alan tuotteiden tuontia koskevan tariffikiintiön.

Tariffikiintiö avataan vuodeksi kerrallaan 1 päivästä tammikuuta 31 päivään joulukuuta ulottuvaksi kaudeksi, jäljempänä 'tuontikiintiökausi'.

2. Tämän asetuksen liitteessä mainittavaa kiintiötä hallinnoidaan asetuksen (ETY) N:o 2454/93 308 a ja 308 b artiklan sekä 308 c artiklan 1 kohdan mukaisesti. Mainitun asetuksen 308 c artiklan 2 ja 3 kohtaa ei sovelleta.

2 artikla

Tämän asetuksen liitteessä mainitun kiintiön mukaisesti tuotujen tuotteiden vapaaseen liikkeeseen luovuttaminen edellyttää alkuperäselvityksen esittämistä EY–Turkki-assosiaationeuvoston päätöksen N:o 1/98 liitteenä olevan pöytäkirjan n:o 3 16 artiklan määräysten nojalla.

⁽¹⁾ EUVL L 299, 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ EYVL L 113, 15.4.1998, s. 1.

⁽³⁾ EYVL L 86, 20.3.1998, s. 1.

⁽⁴⁾ EUVL L 309, 27.11.2007, s. 34.

⁽⁵⁾ EYVL L 187, 1.7.1998, s. 41.

⁽⁶⁾ EYVL L 253, 11.10.1993, s. 1.

3 artikla

Kumotaan asetus (EY) N:o 1383/2007. Sitä sovelletaan kuitenkin ennen 1 päivää tammikuuta 2010 myönnettyistä todistuksista johtuviin tulleihin todistusten voimassaolon päättymiseen saakka.

4 artikla

Tämä asetus tulee voimaan seitsemäntenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Sitä sovelletaan 1 päivästä tammikuuta 2010 alkaen.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 6 päivänä lokakuuta 2009.

Komission puolesta
Mariann FISCHER BOEL
Komission jäsen

LIITE

Järjestysnumero	CN-koodi	Tariffikiintiön tulli (euroina tonnia kohden)	Vuotuinen tariffikiintiö (tonnia, nettopaino)
09.0244	0207 25 10	170	1 000
	0207 25 90	186	
	0207 27 30	134	
	0207 27 40	93	
	0207 27 50	339	
	0207 27 60	127	
	0207 27 70	230	

DIREKTIIVIT

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI 2009/103/EY,

annettu 16 päivänä syyskuuta 2009,

moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavasta vakuutuksesta ja vakuuttamisvelvollisuuden voimaansaattamisesta

(kodifioitu toisinto)

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 95 artiklan 1 kohdan,

ottavat huomioon komission ehdotuksen,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽¹⁾,

noudattavat perustamissopimuksen 251 artiklassa määrättyä menettelyä ⁽²⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

(1) Moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavaa vakuutusta ja vakuuttamisvelvollisuuden voimaansaattamista koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 24 päivänä huhtikuuta 1972 annettua neuvoston direktiiviä 72/166/ETY ⁽³⁾, moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavaa vakuutusta koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 30 päivänä joulukuuta 1983 annettua toista neuvoston direktiiviä 84/5/ETY ⁽⁴⁾, moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavaa vakuutusta koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 14 päivänä toukokuuta 1990 annettua kolmatta neuvoston direktiiviä 90/232/ETY ⁽⁵⁾ sekä moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavaa vakuutusta koskevien jäsenvaltioiden lainsäädäntöjen lähentämisestä 16 päivänä toukokuuta 2000 annettua Euroopan parla-

mentin ja neuvoston direktiiviä 2000/26/EY (neljäs liikennevakuutusdirektiivi) ⁽⁶⁾ on muutettu useita kertoja ⁽⁷⁾ ja huomattavilta osin. Tämän takia olisi selkeyden ja järjestyksen vuoksi kodifioitava mainitut neljä direktiiviä sekä moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavaa vakuutusta koskevien neuvoston direktiivien 72/166/ETY, 84/5/ETY, 88/357/ETY ja 90/232/ETY sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/26/EY muuttamisesta 11 päivänä toukokuuta 2005 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/14/EY ⁽⁸⁾.

(2) Moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettava vakuutus (liikennevakuutus) on erityisen tärkeä Euroopan kansalaisille sekä vakuutusnottajina että vahingon kärsijöinä. Se on merkittävä myös vakuutusyrityksille, sillä liikennevakuutukset ovat tärkeä osa yhteisön vahinkovakuutustoimintaa. Liikennevakuutus vaikuttaa myös henkilöiden ja ajoneuvojen vapaaseen liikkuvuuteen. Liikennevakuutuksen sisämarkkinoiden vahvistamisen ja vakiinnuttamisen olisi sen vuoksi oltava yhteisön toiminnan keskeinen tavoite rahoituspalvelujen alalla.

(3) Kunkin jäsenvaltion olisi toteutettava kaikki asianmukaiset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että sellaisten ajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalle, joilla on sen alueella pysyvä kotipaikka, on otettu liikennevakuutus. Vakuutetun vastuun laajuus ja vakuutusturvan ehdot määräytyvät näiden toimenpiteiden perusteella.

(4) Jotta vältetään tämän direktiivin virheelliset tulkinnot ja helpotetaan vakuutusturvan hankkimista väliaikaisin rekisterikilvin varustetuille ajoneuvoille, ajoneuvon pysyvän kotipaikan määritelmän olisi viitattava sen valtion alueeseen, jonka rekisterikilpi ajoneuvossa on, riippumatta siitä, onko kilpi pysyvä vai väliaikainen.

⁽¹⁾ EUVL C 224, 30.8.2008, s. 39.

⁽²⁾ Euroopan parlamentin lausunto, annettu 21. lokakuuta 2008 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty 13. heinäkuuta 2009.

⁽³⁾ EYVL L 103, 2.5.1972, s. 1.

⁽⁴⁾ EYVL L 8, 11.1.1984, s. 17.

⁽⁵⁾ EYVL L 129, 19.5.1990, s. 33.

⁽⁶⁾ EYVL L 181, 20.7.2000, s. 65.

⁽⁷⁾ Katso liitteessä I oleva A osa.

⁽⁸⁾ EUVL L 149, 11.6.2005, s. 14.

- (5) Samalla noudattaen yleisperiaatetta, jonka mukaan ajoneuvon pysyvä kotipaikka määräytyy rekisterikilpien perusteella, olisi vahvistettava erityissääntö tilanteisiin, joissa vahingon on aiheuttanut rekisterikilvetön ajoneuvo tai ajoneuvo, jonka rekisterikilpi ei vastaa tai ei enää vastaa kyseistä ajoneuvoa. Tässä tapauksessa ja yksinomaan korvausvaatimuksen selvittämistä varten ajoneuvon pysyväksi kotipaikaksi olisi katsottava sen jäsenvaltion alue, jossa vahinko on tapahtunut.
- (6) Liikennevakuutusten järjestelmällisen tarkastamisen kieltoa olisi sovellettava ajoneuvoihin, joiden pysyvä kotipaikka on toisen jäsenvaltion alueella, ja ajoneuvoihin, joiden pysyvä kotipaikka on kolmannen maan alueella ja jotka tulevat toisen jäsenvaltion alueelta. Vakuutusten tarkastaminen voidaan sallia vain, jos tarkastukset eivät ole järjestelmällisiä tai syrjiviä ja jos ne toteutetaan osana valvontaa, jonka yksinomaisena tarkoituksena ei ole vakuutusten tarkastaminen.
- (7) Sellaisen ajoneuvojen vihreiden korttien tarkastukset, joiden pysyvä kotipaikka on jossakin jäsenvaltiossa ja jotka siirtyvät toisen jäsenvaltion alueelle, voidaan lopettaa kansallisten vakuutusenantajien toimistojen välisellä sopimuksella, jolla kukin kansallinen toimisto takaa korvauksen kansallisten sääntönsä mukaisesti kaikista korvaukseen oikeuttavista vahingoista ja vammoista, jotka jokin tällainen vakuutettu tai vakuuttamaton ajoneuvo on aiheuttanut sen alueella.
- (8) Tällainen takuusopimus edellyttää, että kaikki yhteisön alueella kulkevat yhteisön moottoriajoneuvot ovat vakuutettuja. Kunkin jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä olisi sen vuoksi edellytettävä koko yhteisön alueella voimassa olevaa liikennevakuutusta.
- (9) Tässä direktiivissä säädetty järjestelmä voitaisiin laajentaa koskemaan ajoneuvoja, joilla on pysyvä kotipaikka kolmannessa maassa ja joihin nähden jäsenvaltioiden kansalliset toimistot ovat tehneet samanlaisen sopimuksen.
- (10) Jäsenvaltioiden tulisi voida poiketa yleisestä vakuuttamisvelvollisuudesta tietyille luonnollisille henkilöille tai julkisoikeudellisille tai yksityisoikeudellisille oikeushenkilöille kuuluvien ajoneuvojen osalta. Tällaisten ajoneuvojen aiheuttamien onnettomuuksien osalta kyseisen poikkeuksen tehneen jäsenvaltion olisi nimettävä viranomainen tai elin vastaamaan korvauksesta toisessa jäsenvaltiossa aiheutuneissa onnettomuuksissa vahingon kärsineille. Olisi varmistettava, että asianmukainen korvaus maksetaan sekä tällaisten ajoneuvojen ulkomailla aiheuttamissa onnettomuuksissa vahingon kärsineille että myös sen jäsenvaltion alueella, jossa on ajoneuvon pysyvä kotipaikka, tapahtuneissa onnettomuuksissa vahingon kärsineille, siitä riippumatta, asuvatko vahingon kärsineet kyseisen jäsenvaltion alueella. Lisäksi jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että luettelot pakollisen vakuutusvelvollisuuden ulkopuolelle jätetyistä henkilöistä ja tällaisten ajoneuvojen aiheuttamissa onnettomuuksissa vahingon kärsineille maksettavista korvauksista vastaavista viranomaisista tai elimistä toimitetaan komissiolle julkaistaviksi.
- (11) Jäsenvaltioiden olisi voitava poiketa yleisestä vakuuttamisvelvollisuudesta tietyntyyppisten ajoneuvojen tai erityistyyppisellä rekisterikilvellä varustettujen ajoneuvojen osalta. Tällaisessa tapauksessa muut jäsenvaltiot saavat ajoneuvon tullessa niiden alueelle vaatia voimassa olevaa vihreää korttia tai rajavakuutus sopimusta sen varmistamiseksi, että kyseisten ajoneuvojen mahdollisesti niiden alueella aiheuttamissa onnettomuuksissa vahingon kärsineille maksetaan korvaus. Koska kuitenkin tarkastusten lopettaminen yhteisön sisärajoilla merkitsee sitä, ettei voida enää varmistaa, että rajan ylittävät ajoneuvot ovat vakuutettuja, korvausten maksamista ulkomailla aiheutuneissa onnettomuuksissa vahingon kärsineille ei voida taata. Olisi varmistettava, että asianmukaiset korvaukset maksetaan sekä kyseisten ajoneuvojen ulkomailla aiheuttamissa onnettomuuksissa vahingon kärsineille että myös siinä jäsenvaltiossa, jossa on ajoneuvon pysyvä kotipaikka, aiheutuneissa onnettomuuksissa vahingon kärsineille. Tätä varten jäsenvaltioiden olisi kohdeltava näiden ajoneuvojen aiheuttamissa onnettomuuksissa vahingon kärsineitä samalla tavalla kuin vakuuttamattomien ajoneuvojen aiheuttamissa onnettomuuksissa vahingon kärsineitä. Sen jäsenvaltion korvauselimien, jossa liikennevahinko on tapahtunut, on maksettava korvauksia vakuuttamattomien ajoneuvojen aiheuttamissa onnettomuuksissa vahingon kärsineille. Jos korvauselin maksaa korvauksia sellaisten ajoneuvojen, joiden osalta poikkeus on myönnetty, aiheuttamissa onnettomuuksissa vahingon kärsineille, korvauselin olisi voitava esittää korvausvaatimus sen jäsenvaltion korvauselimelle, jossa on ajoneuvon pysyvä kotipaikka. Tietyn ajanjakson jälkeen tämän poikkeusmahdollisuuden täytäntöönpanosta ja soveltamisesta komission olisi saadun kokemuksen perusteella tarvittaessa tehtävä ehdotuksia sen korvaamiseksi tai kumoamiseksi.
- (12) Jäsenvaltioiden velvollisuus taata vakuutusturva vähintään tiettyjen vähimmäismäärien osalta on tärkeä seikka vahingon kärsineiden suojan varmistamisessa. Vakuutusturvan vähimmäismäärä henkilövahingoissa olisi määriteltävä sellaiseksi, että korvaus kaikille vahingon kärsineille, jotka ovat saaneet hyvin vakavia vammoja, on täysimääräinen ja oikeudenmukainen, ottaen samalla huomioon, että useita vahingon kärsineitä tuottavat onnettomuudet ovat harvinaisia ja että vain pienessä määrässä vahinkotapauksia useampi onnettomuuden vahingon kärsinyt saa hyvin vakavia vammoja. Vakuutusturvan vähimmäismäärä olisi vahvistettava vahingon kärsintyä kohden tai vahinkotapausta kohden. Kyseisten vähimmäismäärien käyttöönoton helpottamiseksi olisi vahvistettava siirtymäkausi. Olisi kuitenkin säädettävä myös kyseistä siirtymäkausia lyhyemmästä ajanjaksosta, jonka kuluessa jäsenvaltioiden olisi korotettava vähimmäismääränsä vähintään puoleen säädetyistä tasosta.

- (13) Sen varmistamiseksi, ettei turvan vähimmäismäärä pienee ajan myötä, olisi säädettävä lauseke säännöllisistä tarkistuksista, jotka perustuvat yhdenmukaistetuista kuluttajahintaindeksistä 23 päivänä lokakuuta 1995 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 2494/95⁽¹⁾ säädettyyn Euroopan yhteisöjen tilastotoimiston julkaisemaan kuluttajahintaindeksiin. On tarpeen säätää myös tällaista tarkistusta koskevat menettelysäännöt.
- (14) On tarpeen huolehtia siitä, että jokin elin takaa, ettei vahingon kärsinyt jää vaille korvausta, jos vahingon aiheuttanut ajoneuvo on vakuuttamaton tai tuntematon. On tärkeää varmistaa, että vahingon kärsinyt voi tällaisessa vahinkotapauksessa ensimmäiseksi ottaa yhteyttä suoraan kyseiseen elimeen. Jäsenvaltioille pitäisi kuitenkin antaa mahdollisuus soveltaa joitakin rajoitettuja, kyseisen elimen korvausten maksamista koskevia poikkeuksia ja säätää, että tuntemattoman ajoneuvon aiheuttamasta omaisuusvahingosta maksettavaa korvausta voidaan rajoittaa tai se voidaan evätä mahdollisen vilpin vuoksi.
- (15) On vahingon kärsineiden etujen mukaista, että joidenkin poikkeuslausekkeiden vaikutukset rajoitetaan vakuutusenantajan ja vahingosta korvausvastuussa olevan henkilön väliseen suhteeseen. Varastettujen tai väkivaltaa käyttäen haltuun otettujen ajoneuvojen ollessa kyseessä jäsenvaltiot voivat kuitenkin säätää, että kyseinen elin korvaa vahingon.
- (16) Keventääkseen kyseisen elimen taloudellista raskautta jäsenvaltiot voivat säätää tiettyjen omavastuiden soveltamisesta, jos elin suorittaa korvausta varastettujen tai väkivaltaa käyttäen haltuun otettujen ajoneuvojen aiheuttamista omaisuusvahingoista.
- (17) Mahdollisuutta rajoittaa vahingon kärsineiden oikeutettua korvausta tai vapauttaa suorittamasta heille oikeutettua korvausta sen perusteella, että ajoneuvoa ei tunnisteta, ei olisi sovellettava tapauksissa, joissa elin on maksanut korvauksia vakavista henkilövahingoista jollekin samassa omaisuusvahinkoja aiheuttaneessa onnettomuudessa vahingon kärsineelle. Jäsenvaltiot voivat säätää enintään tässä direktiivissä vahvistetun suuruudesta omavastuusta, joka on omaisuusvahingon kärsijän vastuulla. Edellytykset, joiden perusteella henkilövahinkojen katsotaan olevan vakavia, olisi määritettävä sen jäsenvaltion kansallisen lainsäädännön tai hallinnollisten määräysten mukaisesti, jossa onnettomuus tapahtuu. Näitä edellytyksiä määriteltäessä jäsenvaltiot voivat ottaa huomioon muun muassa sen, onko vahinko edellyttänyt sairaalahoitoa.
- (18) Vakuuttamattoman ajoneuvon aiheuttaman vahingon tapahtunutta vakuuttamattomien tai tuntemattomien ajoneuvojen aiheuttamien liikennevahinkojen johdosta vahinkoa kärsineille korvausta suorittava elin pystyy vahingon kärsinyttä paremmin ryhtymään toimenpiteisiin korvausvastuussa olevaa osapuolta vastaan. Sen vuoksi olisi säädettävä, että tämä elin ei voi vaatia korvaukseen oikeutettua vahingon kärsinyttä osoittamaan, että korvausvastuussa oleva osapuoli ei kykene maksamaan korvausta tai kieltäytyy siitä.
- (19) Jos kyseisen elimen ja vakuutusenantajan välillä syntyy riita siitä, kumman niistä olisi maksettava korvausta vahingon kärsineelle, jäsenvaltioiden olisi välttääkseen viivytykset korvausten maksamisessa vahingon kärsineelle huolehdittava, että jompikumpi näistä osapuolista määrätään ensisijaiseen vastuuseen korvauksen maksamisesta, kunnes riita on ratkaistu.
- (20) Moottoriajoneuvojen aiheuttamista liikennevahingoista vahinkoa kärsineille olisi taattava yhtäläinen kohtelu riippumatta siitä, missä yhteisön alueella vahingot tapahtuvat.
- (21) Vakuutetun henkilön, kuljettajan tai muun vahingosta vastuussa olevan henkilön perheenjäsenen henkilövahingot on kaikissa tapauksissa korvattava samassa suhteessa kuin muiden kolmansien henkilövahingot.
- (22) Jalankulkijoille, pyöräilijöille sekä muille motorisoimattomille tienkäyttäjille, jotka yleensä ovat liikenneonnettomuuden heikoimpia osapuolia, aiheutuneiden henkilö- ja omaisuusvahinkojen olisi kuuluttava onnettomuudessa osallisena olevan ajoneuvon pakollisen vakuutuksen piiriin, jos he ovat kansallisen siviilioikeuden nojalla oikeutettuja korvaukseen. Tämä säännös ei vaikuta kansallisen lainsäädännön mukaiseen siviilioikeudelliseen vastuuseen eikä vahingonkorvausten määrään yksittäisen onnettomuuden osalta.
- (23) Ajoneuvon kaikkien matkustajien sisällyttäminen vakuutusturvan piiriin on nykyisen lainsäädännön huomattava saavutus. Tämä tavoite vaarantuisi, jos kansallisessa lainsäädännössä tai jossakin vakuutus sopimuksen sisältämissä sopimuslausekkeissa suljetaan vakuutusturvan ulkopuolelle matkustajat, jotka tiesivät tai joiden olisi pitänyt tietää ajoneuvon kuljettajan olleen alkoholin tai muun huumaavan aineen vaikutuksen alaisena onnettomuuden sattuessa. Matkustaja ei yleensä pysty arvioimaan asianmukaisesti kuljettajan päihtymyksen tasoa. Tavoitetta estää kuljettajia ajamasta huumaavien aineiden vaikutuksen alaisina ei saavuteta alentamalla vahingon kärsineiden matkustajien vakuutusturvaa. Tällaisten matkustajien kuuluminen ajoneuvon pakollisen liikennevakuutuksen piiriin ei vaikuta heidän mahdolliseen sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaiseen vastuuseensa eikä tietyn onnettomuuden takia maksettavien vahingonkorvausten määrään.
- (24) Kaikkien pakollisten liikennevakuutusten olisi oltava voimassa koko yhteisön alueella.

⁽¹⁾ EYVL L 257, 27.10.1995, s. 1.

- (25) Jotkin vakuutusyrietykset sisällyttävät vakuutus sopimuksiin ehtoja, joiden perusteella sopimus ei ole voimassa, jos ajoneuvo on määrättyä aikaa kauemmin rekisteröintijäsenvaltion ulkopuolella. Käytäntö on ristiriidassa tässä direktiivissä vahvistetun periaatteen kanssa, jonka mukaan pakollisen liikennevakuutuksen on yhden vakuutusmaksun perusteella oltava voimassa koko yhteisön alueella. Olisi sen vuoksi täsmennettävä, että vakuutusturvan on oltava voimassa koko sopimuskauden ajan riippumatta siitä, onko ajoneuvo määrätyn ajan toisessa jäsenvaltiossa, sanotun kuitenkaan rajoittamatta jäsenvaltioiden kansallisen lainsäädännön mukaisia velvollisuuksia ajoneuvojen rekisteröinnin osalta.
- (26) Vakuutetun etujen turvaamiseksi kaikkien vakuutusten olisi taattava yhtä vakuutusmaksua vastaan kaikissa jäsenvaltioissa niiden lainsäädännön edellyttämä vakuutusturva tai sen jäsenvaltion lainsäädännön edellyttämä vakuutusturva, jossa ajoneuvolla on pysyvä kotipaikka, jos tämä vakuutusturva on parempi.
- (27) Olisi ryhdyttävä toimiin vakuutusturvan saamisen helpottamiseksi toisesta jäsenvaltiosta maahantuodulle ajoneuvolle, vaikka ajoneuvoa ei ole vielä rekisteröity määränpääjäsenvaltiossa. Olisi mahdollistettava tilapäinen poikkeus yleissäännöstä, jolla määritetään, missä jäsenvaltiossa riski sijaitsee. Jäsenvaltioksi, jossa riski sijaitsee, olisi 30 päivän ajan ajoneuvon toimittamisesta tai lähettämisestä ostajalle tai saattamisesta ostajan saataville katsottava määränpääjäsenvaltio.
- (28) Sen, joka haluaa ottaa uuden liikennevakuutuksen toisesta vakuutusyrietyksestä, olisi voitava osoittaa aikaisemman sopimuksensa aikaiset onnettomuus- ja korvausvaatimustiedot. Vakuutuksenottajalla olisi oltava oikeus pyytää milloin tahansa vähintään viideltä sopimussuhteen viimeksi kuluneelta vuodelta todistus korvausvaatimuksesta, jotka koskevat kyseisen vakuutus sopimuksen kattamaa ajoneuvoa tai kattamia ajoneuvoja, tai siitä, ettei tällaisia vaatimuksia ole ollut. Vakuutusyrietyksen tai elimen, jonka jäsenvaltio on mahdollisesti nimennyt tarjoamaan pakollisia vakuutuksia tai antamaan kyseisiä todistuksia, olisi toimitettava tällainen todistus vakuutuksenottajalle 15 päivän kuluessa pyynnöstä.
- (29) Moottoriajoneuvo-onnettomuuksissa vahingon kärsineiden asianmukaisen suojan varmistamiseksi jäsenvaltioiden ei pitäisi sallia vakuutusyrietyksen peria omavastuusuutta vahingon kärsineeltä.
- (30) Oikeus vedota vakuutus sopimukseen ja vaatia korvausta suoraan vakuutusyrietykseltä on erittäin tärkeä moottoriajoneuvo-onnettomuudessa vahingon kärsineen suojan kannalta. Korvausvaatimusten tehokkaan ja nopean käsittelyn helpottamiseksi ja kalliiden oikeuskäsittelyjen välttämiseksi oikeus vaatia korvausta suoraan vahinkovastuussa olevan henkilön vakuutusyrietykseltä olisi säädettävä koskemaan kaikkia moottoriajoneuvo-onnettomuuksissa vahingon kärsineitä.
- (31) Moottoriajoneuvo-onnettomuudessa vahingon kärsineiden riittävän suojan tarjoamiseksi perusteltua korvaustarjousta koskeva menettely olisi ulotettava koskemaan kaikkia moottoriajoneuvo-onnettomuuksia. Samaa menettelyä olisi sovellettava tarvittavin muutoksin, jos onnettomuus käsitellään kansallisten vakuutuksenantajien toimistojen järjestelmällä.
- (32) Tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 22 päivänä joulukuuta 2000 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 44/2001⁽¹⁾ 11 artiklan 2 kohdan sekä 9 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla voi vahingon kärsinyt nostaa kanteen vastuuvakuutuksen antajaa vastaan siinä jäsenvaltiossa, jossa hänen kotipaikkansa on.
- (33) Vihreäkorttitoimistojärjestelmällä varmistetaan vahinkojen ongelmaton korvaaminen vahingon kärsineen omassa maassa myös siinä tapauksessa, että onnettomuuden toinen osapuoli on kotoisin jostain toisesta Euroopan maasta.
- (34) Niillä, jotka ovat kärsineet vahinkoa jouduttuaan tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvaan moottoriajoneuvo-onnettomuuteen valtiossa, joka ei ole heidän asuinvaltionsa, olisi oltava oikeus esittää korvausvaatimus asuinjäsenvaltiossaan vahingosta vastaavan osapuolen vakuutusyrietyksen kyseiseen maahan nimeämälle korvausedustajalle. Tämä ratkaisu mahdollistaisi vahingon selvittämisen vahingon kärsineelle tutulla tavalla, kun vahinko on tapahtunut vahingon kärsineen asuinjäsenvaltion ulkopuolella.
- (35) Järjestelmä, jossa korvausedustaja toimii vahingon kärsineen asuinjäsenvaltiossa, ei vaikuta yksittäiseen tapaukseen sovellettavaan aineelliseen oikeuteen eikä tuomioistuimen toimivaltaan.
- (36) Se, että vahingon kärsinyt voi vaatia korvausta suoraan vakuutusyrietykseltä, on tällaisten korvausedustajien nimeämisen looginen täydennys, ja se parantaa lisäksi yleisesti niiden henkilöiden oikeudellista asemaa, jotka ovat kärsineet vahinkoa moottoriajoneuvo-onnettomuuksissa muualla kuin asuinjäsenvaltiossaan.
- (37) On huolehdittava siitä, että se jäsenvaltio, jossa vakuutusyrietyksellä on toimilupa, vaatii vakuutusyrietystä nimeämään muihin jäsenvaltioihin näissä jäsenvaltioissa asuvia tai niihin sijoittautuneita korvausedustajia, jotka kokoavat kaikki tarvittavat tällaisten vahinkojen korvausvaatimuksiin liittyvät tiedot ja ryhtyvät asianmukaisiin toimiin vahinkojen korvaamiseksi vakuutusyrietyksen nimissä ja tämän lukuun, mukaan lukien korvausten maksaminen. Korvausedustajilla olisi oltava riittävät toimivaltuudet, jotta ne voivat edustaa vakuutusyrietystä suhteessa vahingon kärsineisiin ja jotta ne voivat edustaa vakuutusyrietystä myös kansallisiin viranomaisiin nähden, tarvittaessa myös tuomioistuimissa, jos se on tuomioistuimen toimivallan määrääntymistä koskevien kansainvälisen yksityisoikeuden sääntöjen mukaista.

(¹) EYVL L 12, 16.1.2001, s. 1.

- (38) Korvusedustajan toiminta ei ole riittävä peruste tuomioistuimen toimivallalle siinä jäsenvaltiossa, jossa vahingon kärsinyt asuu, jos tämä ei ole tuomioistuimen toimivallan määräytymistä koskevien kansainvälisen yksityisoikeuden sääntöjen mukaista.
- (39) Korvusedustajien nimeämisen olisi oltava yksi muun ensivakuutusliikkeen kuin henkivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 24 päivänä heinäkuuta 1973 annetun ensimmäisen neuvoston direktiivin 73/239/ETY⁽¹⁾ liitteessä olevan A kohdan vakuutusluokkaan 10 kuuluvan vakuutustoiminnan aloittamisen ja harjoittamisen edellytys, rahdinkuljettajan vastuuta lukuun ottamatta. Edellytyksen olisi sen vuoksi sisällyttävä sen jäsenvaltion viranomaisilta saatavaan yhteisön viralliseen toimilupaan, jossa vakuutusyrityksen kotipaikka sijaitsee, muuta ensivakuutusta kuin henkivakuutusta koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta sekä direktiivien 73/239/ETY ja 88/357/ETY muuttamisesta 18 päivänä kesäkuuta 1992 annetun neuvoston direktiivin 92/49/ETY (kolmas vahinkovakuutusdirektiivi)⁽²⁾ II osaston mukaisesti. Tämän edellytyksen olisi koskettava myös vakuutusyrityksiä, joiden kotipaikka on yhteisön ulkopuolella ja jotka ovat saaneet toimiluvan vakuutustoimintaa varten yhteisön jäsenvaltion alueella.
- (40) Sen lisäksi, että taataan se, että vakuutusyrityksellä on edustaja vahingon kärsineen asuinvaltiossa, on tarkoituksenmukaista taata vahingon kärsineelle erityinen oikeus vahingonkorvausvaatimusten pikaiseen käsittelyyn. Näin ollen olisi tarpeellista sisällyttää kansalliseen lainsäädäntöön säännös vakuutusyrityksiä koskevista tarkoituksenmukaisista, tehokkaista ja järjestelmällisistä rahallisista tai vastaavista hallinnollisista seuraamuksista, jollaisista mainittakoon kiellot yhdistettyinä hallinnollisiin sakkoihin, säännölliset ilmoitukset valvontaviranomaisille, paikan päällä suoritettavat tarkastukset, ilmoitukset kansallisessa virallisessa lehdessä sekä muissa lehdissä, yrityksen toiminnan keskeyttäminen (uusien sopimusten tekemiselle tietyksi ajanjaksoksi asetettu kieltä), valvontaviranomaisen erityisedustajan nimeäminen valvomaan sitä, että liiketoimintaa harjoitetaan vakuutuslakien mukaisesti, tälle liiketoiminnalle myönnetyn toimiluvan peruuttaminen sekä yrityksen johtajille tai johtohenkilöille asetettavat seuraamukset, jos vakuutusyritys tai sen edustaja laiminlyö velvollisuutensa tehdä korvaustarjous kohtuullisessa ajassa. Edellä sanottu ei kuitenkaan rajoita muiden tarkoituksenmukaisiksi katsottujen, erityisesti valvontaa koskevan lainsäädännön mukaisten toimenpiteiden soveltamista. On kuitenkin edellytettävä, että vastuuvollisuutta ja aiheutunutta vahinkoa ei ole riitautettu, jotta vakuutusyritys voi esittää perustellun korvaustarjouksen säädetyssä määräajassa. Perusteltu tarjous olisi tehtävä kirjallisesti, ja sen olisi sisällettävä ne seikat, joiden perusteella vastuuvollisuus ja vahingot on arvioitu.
- (41) Kyseisten seuraamusten lisäksi on aiheellista säätää, että korvaussummalle, jonka vakuutusyritys tarjoaa tai
- tuomioistuimien määrää vahingon kärsineelle, kertyy korkoa, jos tarjousta ei ole tehty edellä mainitussa säädetyssä määräajassa. Jos jäsenvaltiolla on voimassa olevat kansalliset säännöt, jotka kattavat korkovaatimuksen myöhästyneelle maksulle, tämä säännös voidaan panna täytäntöön viittauksella kyseisiin sääntöihin.
- (42) Moottoriajoneuvo-onnettomuuksien seurauksena vahinkoa kärsineiden on joskus vaikea saada selville sen vakuutusyrityksen nimeä, joka on antanut onnettomuudessa mukana ollutta ajoneuvoa koskevan vakuutuksen ajoneuvon käyttöön liittyvän vastuun varalta.
- (43) Jäsenvaltioiden olisi tällaisten vahingon kärsineiden etujen turvaamiseksi perustettava tietokeskuksia sen varmistamiseksi, että nämä tiedot olisivat mahdollisimman nopeasti saatavilla niiden onnettomuuksien osalta, joissa on mukana moottoriajoneuvoja. Kyseisten tietokeskusten olisi annettava vahingon kärsineelle myös tietoja korvusedustajista. On välttämätöntä, että tietokeskukset toimisivat yhteistyössä ja vastaisivat nopeasti korvusedustajia koskeviin tiedonsaantipyyntöihin, joita muiden jäsenvaltioiden tietokeskukset esittävät. Vaikuttaa tarkoituksenmukaiselta, että nämä tietokeskukset keräisivät tietoja vakuutusturvan tosiasiallisesta päättymispäivästä, mutta eivät vakuutuksen alkuperäisen voimassaoloajan päättymisestä, jos sopimusta on jatkettu sen johdosta, ettei sitä ole irtisanottu.
- (44) On tarpeen säätää erityiset säännökset sellaisista ajoneuvoista (esimerkiksi hallituksen ajoneuvot tai sotilasarjoneuvot), jotka on vapautettu vastuuvakuuttamisvelvollisuudesta.
- (45) Vahingon kärsineellä voi olla perusteltu syy saada tieto ajoneuvon omistajan tai tavanomaisen kuljettajan tai rekisteröidyn haltijan henkilöllisyydestä, esimerkiksi jos hän voi saada korvausta ainoastaan kyseisiltä henkilöiltä sen takia, että ajoneuvo ei ole asianmukaisesti vakuutettu tai vahinko on vakuutussummaa suurempi, jolloin tämä tieto on myös annettava asianmukaisesti.
- (46) Tietyt annetut tiedot, kuten ajoneuvon omistajan tai tavanomaisen kuljettajan nimi ja osoite ja vakuutus sopimuksen numero tai ajoneuvon rekisterinumero, ovat yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta 24 päivänä lokakuuta 1995 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 95/46/EY⁽³⁾ tarkoitettuja henkilötietoja. Sellaisten tietojen käsittelyn tämän direktiivin soveltamiseksi olisi sen vuoksi oltava direktiivin 95/46/EY mukaisesti annettujen kansallisten säännösten mukaista. Ajoneuvon tavanomaisen kuljettajan nimi ja osoite on ilmoitettava vain, jos siitä säädetään kansallisessa lainsäädännössä.

(1) EYVL L 228, 16.8.1973, s. 3.

(2) EYVL L 228, 11.8.1992, s. 1.

(3) EYVL L 281, 23.11.1995, s. 31.

- (47) On tarpeen antaa säännökset korvauksesta, jonka puoleen vahingon kärsinyt voi kääntyä, jos vakuutusyrittäjä ei ole nimennyt korvauksesta vastaa tai jos korvaus viivästyy huomattavasti tai jos vakuutusyrittäjä ei saada selville, jotta taattaisiin, ettei vahingon kärsinyt jää ilman sitä korvausta, johon hän on oikeutettu. Korvauksen toimenpiteet olisi rajoitettava harvoihin yksittäistapauksiin, joissa vakuutusyrittäjä on laiminlyönyt velvollisuutensa mahdollisten seuraamusten asettamisen uhasta huolimatta.
- (48) Korvauksen tehtävänä on korvausvaatimusten selvittely vahinkoa kärsineen vahinkojen osalta ainoastaan tapauksissa, jotka voidaan objektiivisesti määrittää, ja tämän vuoksi kyseisen elimen olisi itse asiaa tutkimatta rajoitettava sen varmistamiseen, että korvaustarjous on tehty vahvistettujen aikarajojen ja menettelyjen mukaisesti.
- (49) Oikeushenkilöillä (esimerkiksi toisilla vakuutusyrittäjillä tai sosiaaliturvalaitoksilla), jotka ovat lain mukaan vahingon kärsineen sijaantulijoita liikennevahingon aiheuttajalle tai tämän vakuutusyrittäjälle tehtävässä korvausvaatimuksessa, ei saisi olla oikeutta esittää vastaavaa korvausvaatimusta korvaukselle.
- (50) Korvauksella olisi oltava takautumisoikeus siltä osin, kuin se on suorittanut korvausta vahingon kärsineelle. Korvauksen toteuttamisen helpottamiseksi silloin, kun vakuutusyrittäjä ei ole nimennyt korvauksesta vastaa tai korvauksen maksaminen viivästyy selvästi, vahingon kärsineen asuinvaltiosta sijaitsevalle korvaukselle olisi ilman eri toimenpiteitä oltava myös vahingon kärsineeltä siirtynyt oikeus vaatia korvausta vastaavalta elimeltä siinä valtiossa, johon vakuutusyrittäjä on sijoittautunut. Kyseinen elin voi parhaiten käynnistää korvauksen hakumenettelyn vakuutusyrittäjää vastaan.
- (51) Vaikka jäsenvaltiot voivat säätää korvaukselle tehtävän korvausvaatimuksen toissijaisuudesta, ei voida kuitenkaan edellyttää, että vahingon kärsinyt on velvollinen esittämään korvausvaatimuksensa vahingosta vastuussa olevalle ennen sen esittämistä korvaukselle. Vahingon kärsineen olisi tässä tapauksessa oltava vähintään samassa asemassa kuin silloin, kun takuurahastolle esitetään korvausvaatimus.
- (52) Tämä järjestelmä voidaan saada toimimaan jäsenvaltioiden perustamien tai hyväksymien korvauksellisten välisellä sopimuksella, jossa määritellään niiden tehtävät ja velvoitteet sekä korvausmenettelyt.
- (53) Sellaisia tapauksia varten, joissa ajoneuvon vakuutusyrittäjä ei pystytä selvittämään, olisi säädettävä, että vahin-

gon kärsineelle maksetusta korvauksesta vastaa viime kädessä tätä varten säädetty takuurahasto siinä jäsenvaltiossa, jossa on sen vakuuttamattoman ajoneuvon pysyvä kotipaikka, jonka käytöstä vahinko aiheutui. Niitä tapauksia varten, joissa ajoneuvoa ei pystytä tunnistamaan, on säädettävä siitä, että korvauksesta vastaa viime kädessä tätä varten perustettu takuurahasto, joka sijaitsee siinä jäsenvaltiossa, jossa vahinko tapahtui.

- (54) Tämä direktiivi ei saisi vaikuttaa jäsenvaltioiden velvollisuuteen noudattaa liitteessä I olevassa B osassa olevia määräaikoja, joiden kuluessa niiden on saatettava siinä mainitut direktiivit osaksi kansallista lainsäädäntöä ja sovellettava niitä,

OVAT ANTANEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 LUKU

YLEISET SÄÄNNÖKSET

1 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

- 1) 'ajoneuvolla' moottoriajoneuvoa, joka on tarkoitettu kulkemaan mekaanisella voimalla maata mutta ei raiteita pitkin, sekä kytkettyä tai irrallista perävaunua;
- 2) 'vahingon kärsineellä' henkilöä, jolla on oikeus saada korvausta ajoneuvojen aiheuttamista vahingoista tai vammoista;
- 3) 'kansallisella vakuutusalan toimistolla' erityisjärjestöä, joka on perustettu 25 päivänä tammikuuta 1949 annetun Yhdistyneiden Kansakuntien Euroopan talouskomission sisämaan liikennekomitean tieliikenteen alakomitean suosituksen N:o 5 mukaisesti ja joka toimii niiden vakuutusyrittäjien yhteiselimenä, joilla on valtiossa toimilupa liikennevakuutusalan käsittävän vakuutusliikkeen harjoittamiseen;
- 4) 'alueella, jossa ajoneuvolla on pysyvä kotipaikka'
 - a) sen valtion aluetta, jonka rekisterikilpi ajoneuvossa on, riippumatta siitä, onko kilpi pysyvä vai väliaikainen; tai
 - b) jos rekisteröintiä ei vaadita tiettyntyyppiselle ajoneuvolle, mutta ajoneuvolla on vakuutuskilpi tai rekisterikilpeä vastaava tunnistemerkki, sen valtion aluetta, jossa vakuutuskilpi tai tunnistemerkki on annettu; taikka
 - c) jos tiettyntyyppisiltä ajoneuvoilta ei vaadita rekisterikilpeä, vakuutuskilpeä eikä tunnistemerkkiä, sen valtion aluetta, jossa ajoneuvon haltijalla on pysyvä asuinpaikka; taikka

- d) jos liikennevahingossa osallisena olevalla ajoneuvolla ei ole rekisterikilpeä tai rekisterikilpi ei vastaa tai ei enää vastaa ajoneuvoa, sen valtion aluetta, jossa liikennevahinko tapahtui, korvausvaatimuksen käsittelemiseksi 2 artiklan a alakohdan tai 10 artiklan mukaisesti;
- 5) 'vihreällä kortilla' kansainvälistä vakuutustodistusta, joka on annettu kansallisen toimiston puolesta 25 päivänä tammi-kuuta 1949 annetun Yhdistyneiden Kansakuntien Euroopan talouskomission sisämaan liikennekomitean tieliikenteen alakomitean suosituksen N:o 5 mukaisesti;
- 6) 'vakuutusyrityksellä' yritystä, joka on saanut virallisen toimilupansa direktiivin 73/239/ETY 6 artiklan tai 23 artiklan 2 kohdan mukaisesti;
- 7) 'toimipaikalla' vakuutusyrityksen pääkonttoria, asioimistoa tai sivukonttoria, sellaisena kuin se määritellään muuta ensivakuutusta kuin henkivakuutusta koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta, säännöksistä, joilla helpotetaan palvelujen tarjoamisen vapauden tehokasta käyttämistä, 22 päivänä kesäkuuta 1988 annetun toisen neuvoston direktiivin 88/357/ETY⁽¹⁾ 2 artiklan c alakohdassa.

2 artikla

Soveltamisala

Ajoneuvoihin, joilla on pysyvä kotipaikka jäsenvaltion alueella, sovelletaan 4, 6, 7 ja 8 artiklan säännöksiä:

- a) sen jälkeen, kun kansallisten vakuutusentantajien toimistojen kesken on tehty sopimus, jonka ehtojen mukaan kukin kansallinen toimisto takaa korvausvaatimusten käsittelyn liikennevakuutusta koskevien kansallisten lakiansa mukaisesti vahinkotapauksissa, jotka sen alueella on aiheuttanut ajoneuvo, jolla on pysyvä kotipaikka toisen jäsenvaltion alueella, riippumatta siitä, onko tämä ajoneuvo vakuutettu vai ei;
- b) siitä komission vahvistamasta päivästä lukien, jona se on varmistanut tiiviissä yhteistyössä kaikkien jäsenvaltioiden kanssa, että sellainen sopimus on tehty;
- c) sopimuksen voimassaoloaikana.

3 artikla

Liikennevakuutuksen ottamista koskeva velvoite

Jäsenvaltioiden on toteutettava, jollei 5 artiklasta muuta johdu, tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että sellaisten ajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta on otettu liikennevakuutus, joilla on pysyvä kotipaikka sen alueella.

Vakuutetun vastuun laajuus sekä vakuutusturvan ehdot määräytyvät ensimmäisessä kohdassa tarkoitettujen toimenpiteiden mukaisesti.

Jäsenvaltioiden on toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että vakuutus sopimus kattaa myös:

- a) muissa jäsenvaltioissa voimassa olevan lainsäädännön mukaisesti näiden valtioiden alueella aiheutuneet vahingot tai vammat;
- b) jäsenvaltioiden kansalaisille aiheutuvat vahingot tai vammat, jotka ovat aiheutuneet suoralla matkalla kahden sellaisen alueen välillä, joilla perustamissopimus on voimassa, jos mikään kansallinen vakuutusentantajien toimisto ei ole vastuussa läpikuljettavasta alueesta; siinä tapauksessa vahinko tai vamma korvataan siinä jäsenvaltiossa voimassa olevien liikennevakuutusta koskevien lakien mukaisesti, jonka alueella ajoneuvolla on pysyvä kotipaikka.

Ensimmäisessä kohdassa tarkoitettua liikennevakuutuksen on aina katettava sekä omaisuusvahingot että henkilövahingot.

4 artikla

Vakuutusta koskevat tarkastukset

Jäsenvaltioiden on oltava tarkastamatta sellaisten ajoneuvojen liikennevakuutuksia, joiden pysyvä kotipaikka on jonkin toisen jäsenvaltion alueella, ja sellaisten ajoneuvojen liikennevakuutuksia, joiden pysyvä kotipaikka on kolmannen maan alueella ja jotka saapuvat niiden alueelle toisen jäsenvaltion alueelta. Ne voivat kuitenkin muuten kuin järjestelmällisesti tarkastaa vakuutuksia edellyttäen, että tarkastukset eivät ole syrjiviä ja että ne toteutetaan osana valvontaa, jonka yksinomaisten tarkoituksena ei ole vakuutusten tarkastaminen.

5 artikla

Poikkeukset liikennevakuutuksen ottamista koskevasta velvoitteesta

1. Jäsenvaltio voi poiketa 3 artiklasta, jos kyseessä ovat tietyt luonnolliset henkilöt taikka julkisoikeudelliset tai yksityisoikeudelliset oikeushenkilöt; kyseisen jäsenvaltion on laadittava luettelo tällaisista henkilöistä ja toimitettava se tiedoksi muille jäsenvaltioille ja komissioille.

Tällaisen poikkeuksen tekvän jäsenvaltion on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että korvausta maksetaan vahingoista tai vammoista, joita näille henkilöille kuuluvat ajoneuvot ovat aiheuttaneet sen alueella ja muiden jäsenvaltioiden alueilla.

⁽¹⁾ EYVL L 172, 4.7.1988, s. 1.

Sen on nimettävä erityisesti vahingon tai vamman aiheutumismaassa toimiva viranomainen tai elin vastaamaan vahingon kärsineille maksettavista korvauksista kyseisen valtion lainsäädännön mukaisesti sellaisissa tapauksissa, joihin ei voida soveltaa 2 artiklan a alakohtaa.

Sen on ilmoitettava komissiolle luettelo henkilöistä, jotka ovat vapautettuja liikennevakuutuksesta, sekä korvauksesta vastaavista viranomaisista tai elimistä.

Komissio julkaisee luettelon.

2. Jäsenvaltio voi poiketa 3 artiklasta, jos kyseessä ovat tiettytyypiset ajoneuvot tai erityistyyppisellä rekisterikilvellä varustetut ajoneuvot; kyseisen jäsenvaltion on laadittava luettelo tällaisista ajoneuvotyypeistä tai ajoneuvoista ja toimitettava se tiedoksi muille jäsenvaltioille ja komissiolle.

Tällaisessa tapauksessa jäsenvaltioiden on varmistettava, että ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja ajoneuvoja kohdellaan samalla tavalla kuin ajoneuvoja, joita ei ole vakuutettu 3 artiklassa säädetyn mukaisesti.

Sen jäsenvaltion takuurahasto, jossa liikennevahinko on tapahtunut, voi sen jälkeen esittää korvausvaatimuksen takuurahastolle siinä jäsenvaltiossa, jossa on ajoneuvon pysyvä kotipaikka.

Jäsenvaltioiden on 11 päivästä kesäkuuta 2010 alkaen annettava komissiolle selvitys tämän kohdan täytäntöönpanosta ja sen soveltamisesta käytännössä.

Tarkasteltuaan näitä selvityksiä komissio esittää tarvittaessa ehdotuksia kyseisen poikkeuksen korvaamiseksi tai sen kumoamiseksi.

6 artikla

Kansalliset vakuutusentajien toimistot

Rajoittamatta 2 artiklan a alakohdan soveltamista jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos ajoneuvo, jolla on pysyvä kotipaikka muun jäsenvaltion alueella, aiheuttaa vahingon niiden alueella, kansalliselle vakuutusentajien toimistolle ilmoitetaan seuraavat tiedot:

- a) alue, jolla ajoneuvolla on pysyvä kotipaikka, sekä sen mahdollinen rekisteritunnus;
- b) kaikki mahdolliset ajoneuvon vakuutukseen liittyvät, tavallisesti vihreässä kortissa ja ajoneuvon haltijan hallussa olevat tiedot, jos näitä vaatii se jäsenvaltio, jonka alueella ajoneuvolla on pysyvä kotipaikka.

Jäsenvaltioiden on varmistettava lisäksi, että toimisto välittää a ja b alakohdassa tarkoitettut tiedot sen valtion kansalliselle va-

kuutusentajien toimistolle, jonka alueella ensimmäisessä kohdassa tarkoitettulla ajoneuvolla on pysyvä kotipaikka.

2 LUKU

SÄÄNNÖKSET AJONEUVOISTA, JOIDEN PYSYVÄ KOTIPAikka ON KOLMANNEN MAAN ALUEELLA

7 artikla

Ajoneuvoja, joiden pysyvä kotipaikka on kolmannen maan alueella, koskevat kansalliset toimenpiteet

Jäsenvaltioiden on toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että ajoneuvoja, joiden pysyvä kotipaikka on kolmannen maan alueella ja jotka tulevat alueelle, jolla perustamissopimus on voimassa, ei käytetä näiden jäsenvaltioiden alueella, ellei koko sillä alueella, jolla perustamissopimus on voimassa, kaikkia näiden ajoneuvojen aiheuttamia vahinkoja tai vammoja korvata eri jäsenvaltioiden liikennevakuutusta koskevien lakien mukaisesti.

8 artikla

Ajoneuvoja, joiden pysyvä kotipaikka on kolmannen maan alueella, koskevat asiakirjat

1. Kaikilla ajoneuvoilla, joilla on pysyvä kotipaikka kolmannen maan alueella, on ennen saapumistaan sellaiselle alueelle, jossa perustamissopimus on voimassa, oltava joko voimassa oleva vihreä kortti tai rajavakuutustodistus, jolla todistetaan, että ajoneuvo on vakuutettu 7 artiklan mukaisesti.

Ajoneuvot, joilla on pysyvä kotipaikka kolmannessa maassa, rinnastetaan kuitenkin ajoneuvoihin, joilla on pysyvä kotipaikka yhteisössä, jos kaikkien jäsenvaltioiden kansalliset toimistot erikseen, kukin omien liikennevakuutusta koskevien kansallisten lakiansa mukaisesti, takaavat tällaisten ajoneuvojen niiden alueella aiheuttamia vahinkoja koskevien korvausvaatimusten käsittelyä.

2. Varmistettuaan tiiviissä yhteistyössä jäsenvaltioiden kanssa, että 1 kohdan toisessa alakohdassa säädettyihin velvoitteisiin on sitouduttu, komissio vahvistaa, mistä päivämäärästä alkaen ja minkä tyyppisiltä ajoneuvoilta jäsenvaltiot eivät enää vaadi 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen asiakirjojen esittämistä.

3 LUKU

PAKOLLISEN VAKUUTUKSEN VÄHIMMÄISMÄÄRÄT

9 artikla

Vähimmäismäärät

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava, tämän kuitenkin rajoittamatta niiden oikeutta vahvistaa korkeampia vastuurajoja, että 3 artiklassa tarkoitettujen pakollisen vakuutuksen on katettava vähintään seuraavat määrät:

- a) henkilövahingon ollessa kyseessä vakuutusturvan vähimmäismäärä on 1 000 000 euroa vahingon kärsinyttä kohden tai 5 000 000 euroa vahinkotapausta kohden riippumatta vahingon kärsineiden lukumäärästä;
- b) omaisuusvahingon ollessa kyseessä 1 000 000 euroa vahinkotapausta kohden riippumatta vahingon kärsineiden lukumäärästä.

Tarvittaessa jäsenvaltiot voivat vahvistaa viimeistään 11 päivänä kesäkuuta 2012 päättyvän siirtymäajan, jonka kuluessa niiden on mukautettava vakuutusturvan vähimmäismäärät ensimmäisessä alakohdassa säädettyihin määrin.

Jäsenvaltioiden, jotka ottavat käyttöön edellä tarkoitetun siirtymäajan, on ilmoitettava asiasta komissiolle ja mainittava siirtymäajan kesto.

Jäsenvaltioiden on kuitenkin viimeistään 11 päivänä joulukuuta 2009 korotettava vastuumääriä vähintään puoleen ensimmäisessä alakohdassa säädetystä tasoista.

2. Joka viides vuosi 11 päivästä kesäkuuta 2005 tai 1 kohdan toisessa alakohdassa säädetyn siirtymäajan päättymisestä 1 kohdassa tarkoitetut määrät on tarkistettava asetuksessa (EY) N:o 2494/95 säädetyn Euroopan kuluttajahintaindeksin mukaisesti.

Määrät mukautetaan ilman eri toimenpidettä. Määriä korotetaan Euroopan kuluttajahintaindeksissä kyseisenä aikana eli ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua tarkistusta välittömästi edeltävinä viitenä vuonna tapahtuneen prosentuaalisen muutoksen verran, ja arvo pyöristetään ylöspäin lähimpään 10 000 eurolla jaolliseen määrään.

Komission on ilmoitettava Euroopan parlamentille ja neuvostolle tarkistetut vastuumäärät ja varmistettava, että ne julkaistaan Euroopan unionin virallisessa lehdessä.

4 LUKU

KORVAUS VAHINGOISTA, JOTKA ON AIHEUTTANUT TUNTEMATON AJONEUVO TAI AJONEUVO, JONKA OSALTA EI OLE TÄYTETTY 3 ARTIKLASSA TARKOITETTUA VAKUUTTAMISVELVOLLISUUTTA

10 artikla

Korvauksen suorittamisesta vastuussa oleva elin

1. Jokaisen jäsenvaltion on perustettava tai valtuutettava elin suorittamaan korvausta ainakin vakuuttamisvelvollisuuden vastuurajoihin saakka omaisuusvahingoista tai henkilövahingoista, jotka on aiheuttanut tuntematon ajoneuvo tai ajoneuvo, jonka osalta ei ole täytetty 3 artiklassa tarkoitettua vakuuttamisvelvollisuutta.

Ensimmäisessä alakohdassa ei rajoiteta jäsenvaltioiden oikeutta pitää elimen suorittamaa korvausta ensisijaisena tai toissijaisena eikä oikeutta järjestää korvausvaatimuksista sopimista kyseisen

elimen ja vahingosta korvausvastuussa olevan henkilön tai olevien henkilöiden ja muiden vakuutuksenantajien tai sosiaaliturvalaitosten välillä, joilta vaaditaan korvausta vahingon kärsineelle samasta vahingosta. Jäsenvaltiot eivät kuitenkaan saa sallia elimen asettaman korvauksen maksamisen ehdoksi, että vahingon kärsijän on jollakin tavoin osoitettava vastuussa olevan henkilön olevan kyvytön maksamaan tai kieltäytyvän maksamasta.

2. Vahingon kärsinyt voi kaikissa tapauksissa kääntyä suoraan elimen puoleen, joka on vahingon kärsineeltä pyytämänsä tiedot saatuaan velvollinen antamaan tälle perustellun päätöksen korvauksen suorittamisesta.

Jäsenvaltiot voivat kuitenkin vapauttaa elimen maksamasta korvausta sellaisten henkilöiden vahingoista, jotka ovat vapaaehtoisesti nousseet vahingon tai vammaan aiheuttaneeseen ajoneuvoon, jos elin voi osoittaa näiden tienneen ajoneuvon olevan vakuuttamaton.

3. Jäsenvaltiot voivat vapauttaa elimen korvauksen suorittamisesta tai rajoittaa korvauksen maksamista, jos kyseessä on tuntemattoman ajoneuvon aiheuttama omaisuusvahinko.

Jos elin on kuitenkin saman liikennevahingon, jossa tuntematon ajoneuvo aiheutti omaisuusvahinkoja, vahingon kärsineelle maksanut korvausta merkittävistä henkilövahingoista, jäsenvaltiot eivät voi vapauttaa elintä korvauksen maksamisesta omaisuusvahingoista sillä perusteella, että ajoneuvo on tuntematon. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin säätää enintään 500 euron omavastuusta, joka on omaisuusvahingon kärsijän vastuulla.

Edellytykset, joiden perusteella henkilövahinkojen katsotaan olevan merkittäviä, on määritettävä sen jäsenvaltion kansallisen lainsäädännön tai hallinnollisten määräysten mukaisesti, jossa liikennevahinko tapahtuu. Tässä yhteydessä jäsenvaltiot voivat ottaa huomioon muun muassa sen, onko vahinko edellyttänyt sairaalahoitoa.

4. Jokaisen jäsenvaltion on sovellettava lakejaan, asetuksiaan ja hallinnollisia määräyksiään elimen suorittamiin korvauksiin, tämän kuitenkaan rajoittamatta vahingon kärsineelle edullisemmän muun käytännön soveltamista.

11 artikla

Riidat

Jos 10 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun elimen ja vastuuvakuutuksen antajan välillä syntyy riita siitä, kumman on suorittettava korvaus vahingon kärsineelle, jäsenvaltioiden on toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet, jotta jompikumpi näistä osapuolista määrätään ensisijaiseen vastuuseen korvauksen maksamisesta vahingon kärsineelle viipymättä.

Jos lopulta päätetään, että toisen osapuolen olisi pitänyt maksaa korvaus kokonaan tai osittain, tämän toisen osapuolen on suoritettava asianmukainen korvaus maksaneelle osapuolelle.

5 LUKU

ERITYISET VAHINGON KÄRSIJÖIDEN RYHMÄT, POIKKEUSLAUSEKKEET, YKSI VAKUUTUSMAKSU JA AJONEUVON TOIMITTAMINEN JÄSENVALTIOSTA TOISEEN

12 artikla

Erityiset vahingon kärsijöiden ryhmät

1. Edellä 3 artiklassa tarkoitetusta vakuutuksesta on korvattava ajoneuvon käytöstä kaikille matkustajille paitsi kuljettajalle aiheutuneet henkilövahingot, sanotun kuitenkin rajoittamatta 13 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan soveltamista.

2. Vakuutetun henkilön, kuljettajan tai muun sellaisen onnettomuudesta siviilioikeudellisesti vastuussa olevan henkilön, jonka vastuun varalle on otettu 3 artiklassa tarkoitettu vakuutus, perheenjäseniltä ei saa sukulaisuussuhteen perusteella evätä heidän henkilövahinkojensa korvaamista tästä vakuutuksesta.

3. Edellä 3 artiklassa tarkoitetun vakuutuksen on katettava sellaisille jalankulkijoille, pyöräilijöille sekä muille motorisoimattomille tienkäyttäjille aiheutuneet henkilö- ja omaisuusvahingot, jotka sellaisen liikennevahingon seurauksena, jossa moottoriajoneuvo on osallisena, ovat oikeutettuja korvaukseen kansallisen siviilioikeuden mukaisesti.

Tämä artikla ei vaikuta siviilioikeudelliseen vastuuseen eikä vahingonkorvauksen määrään.

13 artikla

Poikkeuslausekkeet

1. Jäsenvaltioiden on toteutettava kaikki asianmukaiset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että 3 artiklaa sovellettaessa mitään lakisääteistä määräystä tai 3 artiklan mukaisesti tehdyn vakuutuskirjan sisältämää sopimuslauseketta ei sovelleta liikenneonnettomuudessa vahinkoa kärsineiden kolmansien osapuolten korvausvaatimukseen, jos vakuutuskirjan mukaan korvaus evätään tapauksissa, joissa ajoneuvoja käyttävät tai kuljettavat:

- a) henkilöt, joilla ei ole nimenomaista tai muutoin annettua lupaa siihen;
- b) henkilöt, joilla ei ole kyseisen ajoneuvon kuljettamiseen oikeuttavaa ajokorttia;
- c) henkilöt, jotka ovat rikkoneet kyseisen ajoneuvon kuntoa ja turvallisuutta koskevia lakisääteisiä teknisiä vaatimuksia.

Ensimmäisen alakohdan a alakohdassa tarkoitettua määräystä tai lauseketta voidaan kuitenkin soveltaa sellaisten henkilöiden vahingoksi, jotka ovat vapaaehtoisesti menneet vahingon tai vaman aiheuttaneeseen ajoneuvoon, jos vakuutuksenantaja voi osoittaa heidän tienneen ajoneuvon olleen varastettu.

Jäsenvaltiot saavat olla soveltamatta niiden alueella tapahtuviin vahinkoihin ensimmäisen alakohdan säännöstä, jos vahingon kärsinyt voi saada korvausta vahingostaan sosiaaliturvalaitokselta.

2. Varastettujen tai väkivaltaa käyttäen haltuun otettujen ajoneuvojen kohdalla jäsenvaltiot saavat säätää, että 10 artiklan 1 kohdassa säädetty elin maksaa korvausta vakuutuksenantajan sijasta tämän artiklan 1 kohdassa säädettyissä olosuhteissa. Jos ajoneuvon pysyvä kotipaikka on toisessa jäsenvaltiossa, elin ei saa esittää korvausvaatimuksia millekään kyseisen jäsenvaltion elimelle.

Jäsenvaltiot, jotka varastettujen tai väkivaltaa käyttäen haltuun otettujen ajoneuvojen osalta säätävät, että 10 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun elimen on maksettava korvausta, saavat vahvistaa vahingon kärsineelle omaisuusvahingosta enintään 250 euron suuruisen omavastuun.

3. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että mitään lakisääteistä määräystä tai vakuutuskirjan sisältämää sopimuslauseketta, jolla evätään korvaus matkustajalta sillä perusteella, että hän tiesi tai hänen olisi pitänyt tietää, että ajoneuvon kuljettaja oli liikennevahingon aiheutuessa alkoholin tai muun huumaavan aineen vaikutuksen alaisena, ei sovelleta tällaisen matkustajan korvausvaatimuksiin.

14 artikla

Yksi vakuutusmaksu

Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että kaikki ajoneuvojen käytöstä aiheutuvan vastuun varalta otettavat liikennevakuutukset:

- a) kattavat yhden vakuutusmaksun perusteella ja koko sopimuskauden ajan koko yhteisön alueen, mukaan lukien ajan, jonka ajoneuvo on sopimuskauden aikana toisessa jäsenvaltiossa; ja
- b) takaavat saman yhden vakuutusmaksun perusteella kaikissa jäsenvaltioissa niiden lainsäädännön edellyttämän vakuutus- turvan tai sen jäsenvaltion lainsäädännön edellyttämän vakuutus- turvan, jossa ajoneuvolla on pysyvä kotipaikka, jos tämä vakuutus- turva on parempi.

15 artikla

Ajoneuvon toimittaminen jäsenvaltiosta toiseen

1. Poiketen siitä, mitä säädetään direktiivin 88/357/EY 2 artiklan d alakohdan toisessa luetelmakohdassa, jos ajoneuvo on toimitettu toisesta jäsenvaltiosta toiseen, jäsenvaltioksi, jossa riski sijaitsee, on katsottava ajoneuvon määränpääjäsenvaltio 30 päivän ajan siitä alkaen, kun ostaja on hyväksynyt toimituksen, vaikka ajoneuvoa ei ole virallisesti rekisteröity määränpääjäsen- valtiossa.

2. Siinä tapauksessa, että vakuuttamaton ajoneuvo on osallisenä liikennevahingossa tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettuna aikana, 10 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu elin ajoneuvon määränpääjäsenvaltiossa on korvausvelvollinen 9 artiklan mukaisesti.

6 LUKU

TODISTUS, OMAVASTUU JA SUORA KORVAUSVAATIMUS

16 artikla

Todistus kolmansien korvausvaatimuksista

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että vakuutuksenottajalla on milloin tahansa oikeus pyytää todistus kolmansien korvausvaatimuksista, jotka koskevat kyseisen vakuutus sopimuksen kattamaa ajoneuvoa tai ajoneuvoja, sopimussuhteen vähintään viideltä edelliseltä vuodelta tai todistus siitä, että korvausvaatimuksia ei ole ollut.

Vakuutusyrityksen tai elimen, jonka jäsenvaltio on mahdollisesti nimennyt tarjoamaan pakollisia vakuutuksia tai antamaan kyseisiä todistuksia, on toimitettava tällainen todistus vakuutuksenottajalle 15 päivän kuluessa pyynnöstä.

17 artikla

Omavastuu

Vakuutusyritykset eivät saa määrätä onnettomuudessa vahingon kärsineelle omavastuuta 3 artiklassa tarkoitetun vakuutuksen osalta.

18 artikla

Oikeus suoraan korvausvaatimukseen

Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että vahingon kärsineillä on 3 artiklassa tarkoitettulla tavalla vakuutetun ajoneuvon aiheuttamissa liikennevahingoissa oikeus vaatia korvausta suoraan vakuutusyritykseltä, joka on myöntänyt vahingon aiheuttajalle vastuuvakuutuksen.

7 LUKU

3 ARTIKLAN MUKAISESTI VAKUUTETUN AJONEUVON AIHEUTTAMIEN LIIKENNEVAHINKOJEN KORVAAMINEN

19 artikla

Vahinkojen korvausmenettely

Jäsenvaltioiden on otettava käyttöön 22 artiklassa tarkoitettu menettely 3 artiklan mukaisesti vakuutetun ajoneuvon aiheuttamien liikennevahinkojen korvaamiseksi.

Jos kyse on onnettomuuksista, jotka voidaan käsitellä 2 artiklassa säädettyllä kansallisten vakuutuksenantajien toimistojen järjestelmällä, jäsenvaltioiden on otettava käyttöön 22 artiklassa tarkoitettu menettely.

Tämän menettelyn soveltamista varten kaikki viittaukset vakuutusyritykseen ymmärretään viittauksiksi kansallisiin vakuutuksenantajien toimistoihin.

20 artikla

Erityiset säännökset korvauksesta muussa jäsenvaltiossa kuin asuinjäsenvaltiossa liikennevahingon seurauksena vahingon kärsineille

1. Jäljempänä 20–26 artiklassa vahvistetaan erityiset säännökset, joita sovelletaan vahingon kärsineisiin, joilla on oikeus saada korvaus sellaisista liikenneonnettomuuksista johtuvista vahingoista tai vammoista, jotka sattuvat muussa jäsenvaltiossa kuin vahingon kärsineen asuinpaikkana olevassa jäsenvaltiossa ja jotka ovat aiheutuneet sellaisen ajoneuvon käytöstä, joka on vakuutettu jossakin jäsenvaltiossa ja jolla on siellä pysyvä kotipaikka.

Näitä säännöksiä sovelletaan myös niihin jäsenvaltiossa asuviin vahingon kärsineisiin, joilla on oikeus saada korvaus sellaisista liikenneonnettomuuksista johtuvista vahingoista tai vammoista, jotka sattuvat sellaisissa kolmansissa maissa, joiden kansalliset vakuutuksenantajien toimistot ovat liittyneet vihreän kortin järjestelmään, kun onnettomuuden aiheuttajana on ajoneuvo, joka on vakuutettu jossakin jäsenvaltiossa ja jolla on siellä pysyvä kotipaikka, sanotun kuitenkin rajoittamatta kolmansien maiden vastuuvakuutuksesta annetun lainsäädännön ja kansainvälisen yksityisoikeuden soveltamista.

2. Jäljempänä olevaa 21 ja 24 artiklaa sovelletaan ainoastaan vahinkotapahtumiin, jotka ovat aiheutuneet sellaisen ajoneuvon käytöstä:

- joka on vakuutettu muussa jäsenvaltiossa kuin vahingon kärsineen asuinvaltiossa olevassa toimipaikassa; ja
- jonka pysyvä kotipaikka on muussa jäsenvaltiossa kuin vahingon kärsineen asuinvaltiossa.

21 artikla

Korvusedustajat

1. Kunkin jäsenvaltion on toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet varmistaakseen, että kaikki vakuutusyritykset, jotka tarjoavat vakuutuksia direktiivin 73/239/ETY liitteessä olevan A kohdan vakuutusluokkaan 10 luokiteltujen riskien osalta, rahdinkuljettajan vastuuta lukuun ottamatta, nimeävät korvusedustajan jokaiseen muuhun jäsenvaltioon kuin siihen, jossa ne ovat saaneet virallisen toimilupansa.

Korvusedustajan tehtävänä on liikennevahingoista johtuvien korvausvaatimusten käsittely ja selvittely 20 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa.

Korvusedustajan on asuttava siinä jäsenvaltiossa tai oltava sijoitautunut siihen jäsenvaltioon, johon hänet on nimetty.

2. Vakuutusyritys voi itse valita korvusedustajan.

Jäsenvaltiot eivät voi rajoittaa tätä valitsemismahdollisuutta.

3. Korvausestustaja voi toimia yhden tai useamman vakuutusyrityksen lukuun.

4. Korvausestustaja kokoaa kaikki tällaisten korvausten maksamiseen tarvittavat tiedot ja toteuttaa tarvittavat toimenpiteet, jotta päästäisiin neuvottelutulokseen korvausten maksamisesta.

Vaatus korvausestustajan nimeämisestä ei poista vahingon kärsineeltä tai tämän vakuutusyritykseltä oikeutta vaatia korvauksia suoraan vahingonaiheuttajalta tai tämän vakuutusyritykseltä.

5. Korvausestustajalla on oltava riittävät toimivaltuudet voidakseen edustaa vakuutusyritystä 20 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa vahingon kärsineisiin nähden ja voidakseen kokonaan täyttää näiden korvausvaatimukset.

Edustajan on kyettävä käsittelemään tapaus vahingon kärsineen henkilön asuinvaltion virallisella kielellä tai virallisilla kielillä.

6. Korvausestustajan nimeäminen ei sinänsä merkitse direktiivin 92/49/ETY 1 artiklan b alakohdassa tarkoitetun sivukonttorin avaamista, eikä korvausestustajan myöskään katsota olevan direktiivin 88/357/ETY 2 artiklan c alakohdan tai asetuksen (EY) N:o 44/2001 mukainen toimipaikka.

22 artikla

Korvausmenettely

Jäsenvaltioiden on säädettävä velvoitteista ja niihin liittyvistä tarkoituksenmukaisista, tehokkaista ja järjestelmällisistä rahallisista tai vastaavista hallinnollisista seuraamuksista sen varmistamiseksi, että kolmen kuukauden kuluessa päivästä, jona vahingon kärsinyt on esittänyt korvausvaatimuksensa joko suoraan vahingonaiheuttajan vakuutusyritykselle tai tämän korvausestustajalle,

a) vahingonaiheuttajan vakuutusyrityksen tai tämän korvausestustajan on tehtävä perusteltu korvaustarjous, jos vastuuta ei kiistetä ja jos vahinkojen suuruus on määritetty; tai

b) vakuutusyrityksen, jolle korvausvaatus on esitetty, tai tämän korvausestustajan on annettava perusteltu vastaus korvausvaatimuksessa esitettyihin seikkoihin, jos vastuu kiistetään tai sitä ei ole tarkasti määritetty tai jos vahinkojen suuruutta ei ole kokonaan määritetty.

Jäsenvaltioiden on annettava säännökset sen varmistamiseksi, että jos tarjousta ei ole tehty kolmen kuukauden määräajassa, vahingon kärsineelle maksettavalle, vakuutusyrityksen tarjoamalle tai tuomioistuimen määräämälle korvaussummalle maksetaan korkoa.

23 artikla

Tietokeskukset

1. Jotta vahingon kärsinyt osapuoli voisi hakea korvausta, kunkin jäsenvaltion on perustettava tai hyväksyttävä tietokeskus, jonka tehtävänä on:

a) pitää rekisteriä, joka sisältää seuraavat tiedot:

i) niiden moottoriajoneuvojen rekisterinumero, joilla on pysyvä kotipaikka kyseisen valtion alueella;

ii) niiden vakuutus sopimusten numerot, jotka koskevat kyseisten ajoneuvojen käyttöä direktiivin 73/239/ETY liitteessä olevan A kohdan vakuutusluokkaan 10 luokiteltujen riskien osalta, rahdinkuljettajan vastuuta lukuun ottamatta, ja jos vakuutus on päättynyt, myös vakuutuksen päättymispäivämäärä;

iii) vakuutusyritykset, jotka tarjoavat vakuutuksia kyseisten ajoneuvojen käytölle direktiivin 73/239/ETY liitteessä olevan A kohdan vakuutusluokkaan 10 luokiteltujen riskien osalta, rahdinkuljettajan vastuuta lukuun ottamatta, sekä tällaisten vakuutusyritysten tämän direktiivin 21 artiklan mukaisesti nimeämät korvausestustajat, joiden nimet on ilmoitettava tietokeskukselle tämän artiklan 2 kohdan mukaisesti;

iv) luettelo ajoneuvoista, jotka kussakin jäsenvaltiossa on 5 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisesti vapautettu velvollisuudesta kuulua vastuuvakuutuksen piiriin;

v) edellä iv alakohdassa tarkoitettujen ajoneuvojen osalta:

— sen 5 artiklan 1 kohdan kolmannen alakohdan mukaisesti nimetyn viranomaisen tai elimen nimi, joka on vastuussa korvauksen suorittamisesta vahingon kärsineille siinä tapauksessa, että 2 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettua menettelyä ei voida soveltaa, jos ajoneuvoon sovelletaan 5 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdassa säädettyä poikkeusta;

— sen elimen nimi, jonka alaisuuteen ajoneuvo kuuluu siinä jäsenvaltiossa, jossa on sen pysyvä kotipaikka, jos ajoneuvoon sovelletaan 5 artiklan 2 kohdassa säädettyä poikkeusta;

b) tai järjestää tällaisten tietojen keruu ja jakelu;

c) sekä avustaa tietojen saantiin oikeutettuja saamaan a alakohdan i–v alakohdassa mainitut tiedot.

Edellä a alakohdan i, ii ja iii alakohdassa tarkoitetut tiedot on säilytettävä seitsemän vuotta ajoneuvon rekisteristä poistamisesta tai vakuutussopimuksen päättymisestä.

2. Edellä 1 kohdan a alakohdan iii alakohdassa tarkoitettujen vakuutusyriyten on toimitettava kaikkien jäsenvaltioiden tietokeskuksille sen korvausedustajan nimi ja osoite, jonka he ovat kuhunkin jäsenvaltioon 21 artiklan mukaisesti nimenneet.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että vahingon kärsineellä on oikeus onnettomuuden jälkeen seitsemän vuoden ajan saada viipymättä seuraavat tiedot asuinjäsenvaltionsa tietokeskukselta taikka sen jäsenvaltion tietokeskukselta, jossa ajoneuvon pysyvä kotipaikka on tai jossa liikennevahinko tapahtui:

- a) vakuutusyriyksen nimi ja osoite;
- b) vakuutussopimuksen numero; ja
- c) vakuutusyriyksen korvausedustajan nimi vahingon kärsineen asuinvaltiossa.

Tietokeskusten on toimittava yhteistyössä toistensa kanssa.

4. Tietokeskuksen on toimitettava vahingon kärsineelle ajoneuvon omistajan, tavanomaisen kuljettajan tai rekisteröidyn haltijan nimi ja osoite, jos vahingon kärsineellä on perusteltu syy näiden tietojen saamiseksi. Saadakseen kyseiset tiedot tietokeskuksen on käännyttävä erityisesti:

- a) vakuutusyriyksen puoleen; tai
- b) ajoneuvojen rekisteröintitoimiston puoleen.

Jos ajoneuvon sovelletaan 5 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädettyä poikkeusta, tietokeskuksen on ilmoitettava vahingon kärsineelle sen 5 artiklan 1 kohdan kolmannen alakohdan mukaisesti nimetyn viranomaisen tai elimen nimi, joka on vastuussa korvauksen suorittamisesta vahingon kärsineille niissä tapauksissa, joissa 2 artiklan a alakohdassa tarkoitettua menettelyä ei voida soveltaa.

Jos ajoneuvon sovelletaan 5 artiklan 2 kohdassa säädettyä poikkeusta, tietokeskuksen on ilmoitettava vahingon kärsineelle sen elimen nimi, jonka alaisuuteen ajoneuvo kuuluu maassa, jossa ajoneuvolla on pysyvä kotipaikka.

5. Rajoittamatta niille 1 ja 4 kohdan nojalla kuuluvia velvollisuuksia jäsenvaltioiden on varmistettava, että tietokeskukset antavat kyseisissä kohdissa tarkoitetut tiedot kaikille niille, jotka

ovat osallisina jossakin 3 artiklan mukaisesti vakuutetun ajoneuvon aiheuttamassa liikenneonnettomuudessa.

6. Edellä 1–5 kohdasta johtuva henkilötietojen käsittely on tehtävä direktiivin 95/46/EY täytäntöön panemiseksi annettujen kansallisten säännösten mukaisesti.

24 artikla

Korvauselimet

1. Kunkin jäsenvaltion on perustettava tai hyväksyttävä korvauselin, jonka tehtävänä on suorittaa korvauksia vahingon kärsineille 20 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa.

Vahingon kärsineet voivat esittää korvausvaatimuksen asuinjäsenvaltionsa korvauselimelle:

- a) jos sen ajoneuvon, jonka käytöstä vahinko aiheutui, vakuutusyriys tai vakuutusyriyksen korvausedustaja ei ole antanut perusteltua vastausta korvausvaatimuksessa esitettyihin seikkoihin kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun vahingon kärsinyt esitti korvausvaatimuksensa tälle vakuutusyriykselle tai korvausedustajalle; tai
- b) jos vakuutusyriys on laiminlyönyt velvollisuutensa nimetä korvausedustaja vahingon kärsineen asuinjäsenvaltioon 20 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Tässä tapauksessa vahingon kärsineet eivät voi esittää korvausvaatimusta korvauselimelle, jos ne ovat esittäneet korvausvaatimuksen suoraan sen ajoneuvon vakuutusyriykselle, jonka käytöstä vahinko aiheutui, ja jos ne ovat saaneet perustellun vastauksen kolmen kuukauden kuluessa vaatimuksen esittämisestä.

Vahingon kärsineet eivät voi kuitenkaan esittää korvausvaatimusta korvauselimelle, jos ne ovat ryhtyneet oikeudellisiin toimenpiteisiin suoraan vakuutusyriyistä vastaan.

Korvauselimen on ryhdyttävä toimenpiteisiin kahden kuukauden kuluessa siitä, kun vahingon kärsinyt on esittänyt sille korvausvaatimuksen, mutta sen on lopetettava toimenpiteensä, jos vakuutusyriys tai sen korvausedustaja on sittemmin antanut perustellun vastauksen korvausvaatimukseen.

Korvauselimen on välittömästi ilmoitettava:

- a) ajoneuvon, jonka käytöstä vahinko aiheutui, vakuutusyriykselle tai tämän korvausedustajalle;
- b) sen jäsenvaltion korvauselimelle, jossa vakuutussopimuksen tehneen vakuutusyriyksen toimipaikka on;

c) vahingonaiheuttajalle, jos tämä on tiedossa,

että vahingon kärsinyt on esittänyt sille korvausvaatimuksen ja että se aikoo vastata siihen kahden kuukauden kuluessa korvausvaatimuksen esittämisestä.

Tällä säännöksellä ei rajoiteta jäsenvaltioiden oikeutta pitää tämän elimen suorittamaa korvausta ensisijaisena tai toissijaisena eikä niiden oikeutta säännellä korvausvaatimuksista sopimista kyseisen elimen ja vahingonaiheuttajan tai -aiheuttajien ja muiden vakuutusyritysten tai sosiaaliturvalaitosten kesken, joiden on suoritettava korvausta vahingon kärsineelle saman liikennevahingon johdosta. Jäsenvaltiot eivät kuitenkaan saa sallia sitä, että elin asettaa korvauksen maksamiselle muita kuin tässä direktiivissä vahvistettuja ehtoja, erityisesti sitä, että vahingon kärsinyt jollakin tavoin osoittaa vastuussa olevan henkilön olevan kyvyttöön maksamaan tai kieltäytyvän maksamasta.

2. Korvauselimellä, joka on suorittanut vahingon kärsineelle korvauksen siinä jäsenvaltiossa, jossa tämä asuu, on oikeus vaatia hyvitys maksamastaan korvauksesta korvauselimeltä siinä jäsenvaltiossa, jossa sopimuksen tehneen vakuutusyrityksen toimipaikka on.

Vahingon kärsineen oikeus saada korvausta vahingonaiheuttajalta tai tämän vakuutusyritykseltä siirtyy viimeksi mainitulle elimelle siltä osin kuin sen jäsenvaltion, jossa vahingon kärsinyt asuu, korvauselin on suorittanut korvausta kärsitystä vahingosta.

Kukin jäsenvaltio on velvollinen tunnustamaan tämän korvaus-oikeuden siirtymisen sellaisena kuin siitä toisessa jäsenvaltiossa säädetään.

3. Tämä artikla tulee voimaan:

- sen jälkeen, kun jäsenvaltioiden perustamat tai hyväksymät korvauselimet ovat keskenään tehneet sopimuksen toiminnoistaan ja velvollisuuksistaan sekä hyvitysmenettelyn yksityiskohdista;
- siitä päivästä, jonka komissio vahvistaa todettuaan tiiviissä yhteistyössä jäsenvaltioiden kanssa, että kyseinen sopimus on tehty.

25 artikla

Korvaus

1. Jos on mahdotonta tunnistaa ajoneuvoa tai kahden kuukauden kuluessa vahingon tapahtumisesta määrittää vakuutusyritystä, vahingon kärsinyt voi hakea korvausta sen jäsenvaltion korvauselimeltä, jossa hän asuu. Korvaus suoritetaan 9 ja 10 artiklan säännösten mukaisesti. Korvauselimellä on tällöin

oikeus vaatia korvausta 24 artiklan 2 kohdassa säädettyin edellytyksin seuraavasti:

- tapauksissa, joissa vakuutusyritystä ei voida saada selville: takuurahastolta siinä jäsenvaltiossa, jossa ajoneuvon pysyvä kotipaikka on;
- tapauksissa, joissa ajoneuvo jää tunnistamatta: sen jäsenvaltion takuurahastolta, jossa vahinko tapahtui;
- tapauksissa, joissa on kyse kolmannen maan ajoneuvoista: sen jäsenvaltion takuurahastolta, jossa vahinko tapahtui.

2. Tätä artiklaa sovelletaan vahinkoihin, joissa aiheuttajana on 7 ja 8 artiklassa tarkoitettu kolmannen maan ajoneuvo.

26 artikla

Keskuselin

Jäsenvaltioiden on toteutettava asianmukaiset toimenpiteet sen helpottamiseksi, että korvausvaatimusten selvittämistä varten tarvittavat perustiedot ovat ajoissa vahingon kärsijöiden tai niiden vakuutusyritysten tai niiden laillisten edustajien saatavilla.

Nämä perustiedot on tarvittaessa saatettava saataville sähköisessä muodossa kussakin jäsenvaltiossa olevan keskusrekisterin kautta, ja niiden on oltava tapauksen asianosaisten saatavilla heidän nimenomaisesta pyynnöstään.

27 artikla

Seuraamukset

Jäsenvaltioiden on säädettävä tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi annettujen kansallisten säännösten rikkomiseen sovellettavista seuraamuksista ja toteutettava niiden soveltamisen varmistamiseksi tarpeelliset toimenpiteet. Säädettyjen seuraamusten on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle kaikki tämän artiklan täytäntöönpanemiseksi annettujen säännösten muutokset mahdollisimman pian.

8 LUKU

LOPPUSÄÄNNÖKSET

28 artikla

Kansalliset säännökset

1. Jäsenvaltiot voivat perustamissopimuksen mukaisesti pitää voimassa tai saattaa voimaan säännöksiä, jotka ovat edullisempia vahingon kärsineelle kuin tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät säännökset.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitettuihin kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

29 artikla

Kumoaminen

Kumotaan direktiivit 72/166/ETY, 84/5/ETY, 90/232/ETY, 2000/26/EY ja 2005/14/EY, sellaisina kuin ne ovat muutettuina liitteessä I olevassa A osassa mainituilla direktiiveillä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta jäsenvaltioita velvoittavia liitteessä I olevassa B osassa asetettuja määräaikoja, joiden kuluessa niiden on saatettava mainitut direktiivit osaksi kansallista lainsäädäntöä ja sovellettava niitä.

Viittauksia kumottuihin direktiiveihin pidetään viittauksina tähän direktiiviin liitteessä II olevan vastaavuustaulukon mukaisesti.

30 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

31 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Strasbourgissa 16 päivänä syyskuuta 2009.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

J. BUZEK

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

C. MALMSTRÖM

LIITE I

A OSA

Kumotut direktiivit ja luettelo niiden muutoksista

(29 artiklassa tarkoitettut)

Neuvoston direktiivi 72/166/ETY
(EYVL L 103, 2.5.1972, s. 1).

Neuvoston direktiivi 72/430/ETY
(EYVL L 291, 28.12.1972, s. 162).

Neuvoston direktiivi 84/5/ETY
(EYVL L 8, 11.1.1984, s. 17).

ainoastaan 4 artikla

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/14/EY
(EUVL L 149, 11.6.2005, s. 14).

ainoastaan 1 artikla

Neuvoston direktiivi 84/5/ETY
(EYVL L 8, 11.1.1984, s. 17).

Vuoden 1985 liittymisasiakirjan liite I,IX.F kohta
(EYVL L 302, 15.11.1985, s. 218).

Neuvoston direktiivi 90/232/ETY
(EYVL L 129, 19.5.1990, s. 33).

ainoastaan 4 artikla

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/14/EY
(EUVL L 149, 11.6.2005, s. 14).

ainoastaan 2 artikla

Neuvoston direktiivi 90/232/ETY
(EYVL L 129, 19.5.1990, s. 33).

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/14/EY
(EUVL L 149, 11.6.2005, s. 14).

ainoastaan 4 artikla

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2000/26/EY
(EYVL L 181, 20.7.2000, s. 65).

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/14/EY
(EUVL L 149, 11.6.2005, s. 14).

ainoastaan 5 artikla

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/14/EY
(EUVL L 149, 11.6.2005, s. 14).

B OSA

Määräajat kansallisen lainsäädännön osaksi saattamiselle ja soveltamiselle

(29 artiklassa tarkoitettut)

Direktiivi	Määräaika kansallisen lainsäädännön osaksi saattamiselle	Soveltamispäivä
72/166/ETY	31 päivä joulukuuta 1973	—
72/430/ETY	—	1 päivä tammikuuta 1973
84/5/ETY	31 päivä joulukuuta 1987	31 päivä joulukuuta 1988
90/232/ETY	31 päivä joulukuuta 1992	—
2000/26/EY	19 päivä heinäkuuta 2002	19 päivä tammikuuta 2003
2005/14/EY	11 päivä kesäkuuta 2007	—

LIITE II

VASTAAVUUSTAULUKKO

Direktiivi 72/166/ETY	Direktiivi 84/5/ETY	Direktiivi 90/232/ETY	Direktiivi 2000/26/EY	Tämä direktiivi
1 artiklan 1–3 kohta				1 artiklan 1–3 kohta
1 artiklan 4 kohdan ensimmäinen luettelma-kohta				1 artiklan 4 kohdan a alakohta
1 artiklan 4 kohdan toinen luettelma-kohta				1 artiklan 4 kohdan b alakohta
1 artiklan 4 kohdan kolmas luettelma-kohta				1 artiklan 4 kohdan c alakohta
1 artiklan 4 kohdan neljäs luettelma-kohta				1 artiklan 4 kohdan d alakohta
1 artiklan 5 kohta				1 artiklan 5 kohta
2 artiklan 1 kohta				4 artikla
2 artiklan 2 kohdan johdantolause				2 artiklan johdantolause
2 artiklan 2 kohdan ensimmäinen luettelma-kohta				2 artiklan a alakohta
2 artiklan 2 kohdan toinen luettelma-kohta				2 artiklan b alakohta
2 artiklan 2 kohdan kolmas luettelma-kohta				2 artiklan c alakohta
3 artiklan 1 kohdan ensimmäinen virke				3 artiklan ensimmäinen alakohta
3 artiklan 1 kohdan toinen virke				3 artiklan toinen alakohta
3 artiklan 2 kohdan johdantolause				3 artiklan kolmannen alakohdan johdantolause
3 artiklan 2 kohdan ensimmäinen luettelma-kohta				3 artiklan kolmannen alakohdan a alakohta
3 artiklan 2 kohdan toinen luettelma-kohta				3 artiklan kolmannen alakohdan b alakohta
4 artiklan johdantolause				5 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta
4 artiklan a alakohdan ensimmäinen alakohta				5 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta
4 artiklan a alakohdan toisen alakohdan ensimmäinen virke				5 artiklan 1 kohdan toinen alakohta
4 artiklan a alakohdan toisen alakohdan toinen virke				5 artiklan 1 kohdan kolmas alakohta
4 artiklan a alakohdan toisen alakohdan kolmas virke				5 artiklan 1 kohdan neljäs alakohta
4 artiklan a alakohdan toisen alakohdan neljäs virke				5 artiklan 1 kohdan viides alakohta
4 artiklan b alakohdan ensimmäinen alakohta				5 artiklan 2 kohdan ensimmäinen alakohta
4 artiklan b alakohdan toisen alakohdan ensimmäinen virke				5 artiklan 2 kohdan toinen alakohta

Direktiivi 72/166/ETY	Direktiivi 84/5/ETY	Direktiivi 90/232/ETY	Direktiivi 2000/26/EY	Tämä direktiivi
4 artiklan b alakohdan toisen alakohdan toinen virke				5 artiklan 2 kohdan kolmas alakohta
4 artiklan b alakohdan kolmannen alakohdan ensimmäinen virke				5 artiklan 2 kohdan neljäs alakohta
4 artiklan b alakohdan kolmannen alakohdan toinen virke				5 artiklan 2 kohdan viides alakohta
5 artiklan johdantolause				6 artiklan ensimmäisen alakohdan johdantolause
5 artiklan ensimmäinen luetelmakohta				6 artiklan ensimmäisen alakohdan a alakohta
5 artiklan toinen luetelmakohta				6 artiklan ensimmäisen alakohdan b alakohta
5 artiklan loppukappale				6 artiklan toinen alakohta
6 artikla				7 artikla
7 artiklan 1 kohta				8 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta
7 artiklan 2 kohta				8 artiklan 1 kohdan toinen alakohta
7 artiklan 3 kohta				8 artiklan 2 kohta
8 artikla				—
	1 artiklan 1 kohta			3 artiklan neljäs alakohta
	1 artiklan 2 kohta			9 artiklan 1 kohta
	1 artiklan 3 kohta			9 artiklan 2 kohta
	1 artiklan 4 kohta			10 artiklan 1 kohta
	1 artiklan 5 kohta			10 artiklan 2 kohta
	1 artiklan 6 kohta			10 artiklan 3 kohta
	1 artiklan 7 kohta			10 artiklan 4 kohta
	2 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan johdantolause			13 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan johdantolause
	2 artiklan 1 kohdan ensimmäinen luetelmakohta			13 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohta
	2 artiklan 1 kohdan toinen luetelmakohta			13 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohta
	2 artiklan 1 kohdan kolmas luetelmakohta			13 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohta
	2 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan loppuosa			13 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan johdantolause
	2 artiklan 1 kohdan toinen ja kolmas alakohta			13 artiklan 1 kohdan toinen ja kolmas alakohta
	2 artiklan 2 kohta			13 artiklan 2 kohta
	3 artikla			12 artiklan 2 kohta
	4 artikla			—
	5 artikla			—

Direktiivi 72/166/ETY	Direktiivi 84/5/ETY	Direktiivi 90/232/ETY	Direktiivi 2000/26/EY	Tämä direktiivi
	6 artikla	1 artiklan ensimmäinen kohta		—
		1 artiklan toinen kohta		12 artiklan 1 kohta
		1 artiklan kolmas kohta		13 artiklan 3 kohta
		1 a artiklan ensimmäinen virke		—
		1 a artiklan toinen virke		12 artiklan 3 kohdan ensimmäinen alakohta
		2 artiklan johdantolause		12 artiklan 3 kohdan toinen alakohta
		2 artiklan ensimmäinen luettelukohta		14 artiklan johdantolause
		2 artiklan toinen luettelukohta		14 artiklan a alakohta
		3 artikla		14 artiklan b alakohta
		4 artikla		—
		4 a artikla		11 artikla
		4 b artiklan ensimmäinen virke		15 artikla
		4 b artiklan toinen virke		16 artiklan ensimmäinen alakohta
		4 c artikla		16 artiklan toinen alakohta
		4 d artikla	3 artikla	17 artikla
		4 e artiklan ensimmäinen kohta		18 artikla
		4 e artiklan toisen kohdan ensimmäinen virke		19 artiklan ensimmäinen kohta
		4 e artiklan toisen kohdan toinen virke		19 artiklan toinen kohta
		5 artiklan 1 kohta		19 artiklan kolmas kohta
		5 artiklan 2 kohta		23 artiklan 5 kohta
		6 artikla		—
			1 artiklan 1 kohta	—
			1 artiklan 2 kohta	20 artiklan 1 kohta
			1 artiklan 3 kohta	20 artiklan 2 kohta
			2 artiklan johdantolause	25 artiklan 2 kohta
			2 artiklan a alakohta	—
			2 artiklan b alakohta	1 artiklan 6 kohta
			2 artiklan c, d ja e alakohta	1 artiklan 7 kohta
			4 artiklan 1 kohdan ensimmäinen virke	—
			4 artiklan 1 kohdan toinen virke	21 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta
				21 artiklan 1 kohdan toinen alakohta

Direktiivi 72/166/ETY	Direktiivi 84/5/ETY	Direktiivi 90/232/ETY	Direktiivi 2000/26/EY	Tämä direktiivi
			4 artiklan 1 kohdan kolmas virke	21 artiklan 1 kohdan kolmas alakohta
			4 artiklan 2 kohdan ensimmäinen virke	21 artiklan 2 kohdan ensimmäinen alakohta
			4 artiklan 2 kohdan toinen virke	21 artiklan 2 kohdan toinen alakohta
			4 artiklan 3 kohta	21 artiklan 3 kohta
			4 artiklan 4 kohdan ensimmäinen virke	21 artiklan 4 kohdan ensimmäinen alakohta
			4 artiklan 4 kohdan toinen virke	21 artiklan 4 kohdan toinen alakohta
			4 artiklan 5 kohdan ensimmäinen virke	21 artiklan 5 kohdan ensimmäinen alakohta
			4 artiklan 5 kohdan toinen virke	21 artiklan 5 kohdan toinen alakohta
			4 artiklan 6 kohta	22 artikla
			4 artiklan 7 kohta	—
			4 artiklan 8 kohta	21 artiklan 6 kohta
			5 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan johdantolause	23 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan johdantolause
			5 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan johdantolause	23 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan johdantolause
			5 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan 1 alakohta	23 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan i alakohta
			5 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan 2 alakohta	23 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan ii alakohta
			5 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan 3 alakohta	23 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan iii alakohta
			5 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan 4 alakohta	23 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan iv alakohta
			5 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan 5 alakohdan johdantolause	23 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan v alakohdan johdantolause
			5 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan 5 alakohdan i alakohta	23 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan v alakohdan ensimmäinen luetelmakohta
			5 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan 5 alakohdan ii alakohta	23 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan v alakohdan toinen luetelmakohta
			5 artiklan 1 kohdan toinen alakohta	23 artiklan 1 kohdan toinen alakohta
			5 artiklan 2, 3 ja 4 kohta	23 artiklan 2, 3 ja 4 kohta
			5 artiklan 5 kohta	23 artiklan 6 kohta
			6 artiklan 1 kohta	24 artiklan 1 kohta
			6 artiklan 2 kohdan ensimmäinen alakohta	24 artiklan 2 kohdan ensimmäinen alakohta

Direktiivi 72/166/ETY	Direktiivi 84/5/ETY	Direktiivi 90/232/ETY	Direktiivi 2000/26/EY	Tämä direktiivi
			6 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan ensimmäinen virke	24 artiklan 2 kohdan toinen alakohta
			6 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan toinen virke	24 artiklan 2 kohdan kolmas alakohta
			6 artiklan 3 kohdan ensimmäinen alakohta	24 artiklan 3 kohta
			6 artiklan 3 kohdan toinen alakohta	—
			6 a artikla	26 artikla
			7 artiklan johdantokappale	25 artiklan 1 kohdan johdantokappale
			7 artiklan a alakohta	25 artiklan 1 kohdan a alakohta
			7 artiklan b alakohta	25 artiklan 1 kohdan b alakohta
			7 artiklan c alakohta	25 artiklan 1 kohdan c alakohta
			8 artikla	—
			9 artikla	—
			10 artiklan 1–3 kohta	—
			10 artiklan 4 kohta	28 artiklan 1 kohta
			10 artiklan 5 kohta	28 artiklan 2 kohta
				29 artikla
			11 artikla	30 artikla
			12 artikla	27 artikla
9 artikla	7 artikla	7 artikla	13 artikla	31 artikla
				Liite I
				Liite II

II

(EY:n ja Euratomin perustamissopimuksia soveltamalla annetut säädökset, joiden julkaiseminen ei ole pakollista)

PÄÄTÖKSET

KOMISSIO

KOMISSION PÄÄTÖS,

tehty 2 päivänä lokakuuta 2009,

palveluista sisämarkkinoilla annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/123/EY VI luvun mukaisten jäsenvaltioiden välisen sähköisen tiedonvaihdon käytännön järjestelyjen vahvistamisesta

(tiedoksiannettu numerolla K(2009) 7493)

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

(2009/739/EY)

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon palveluista sisämarkkinoilla 12 päivänä joulukuuta 2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/123/EY ⁽¹⁾ ja erityisesti sen 36 artiklan toisen virkkeen,

on kuullut Euroopan tietosuojavaltuutettua,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Direktiivin 2006/123/EY 28–36 artiklan mukaiseen jäsenvaltioiden veloitteeseen antaa toisilleen keskinäistä apua ja tehdä toistensa kanssa tehokasta yhteistyötä sisältyy niiden toimivaltaisten viranomaisten välinen tiedonvaihto. Jäsenvaltioiden välisen yhteistyön asianmukaista toimintaa on tuettava teknisin keinoin, joilla tehdään mahdolliseksi niiden toimivaltaisten viranomaisten suora ja nopea yhteydenpito. Tästä syystä direktiivin 2006/123/EY 34 artiklan 1 kohdassa säädetään, että komissio perustaa yhteistyössä jäsenvaltioiden kanssa sähköisen järjestelmän jäsenvaltioiden välistä tiedonvaihtoa varten ottaen huomioon olemassa olevat tietojärjestelmät.
- (2) Yleiseurooppalaisten sähköisten viranomaispalveluiden yhteentoimivasta toimittamisesta julkishallinnolle, yrityksille ja kansalaisille (HVTYK) 21 päivänä huhtikuuta 2004

tehdyn Euroopan parlamentin ja neuvoston päätöksen 2004/387/EY ⁽²⁾ nojalla perustettu sisämarkkinoiden tietojenvaihtojärjestelmä (IMI) on sähköinen väline, jolla on tarkoitus tukea monenlaisia sisämarkkinoiden alan säädöksiä, jotka edellyttävät tiedonvaihtoa jäsenvaltioiden hallintojen välillä. Koska IMI:n avulla taataan suojattu ja jäsentynyt sähköinen tiedonvaihto toimivaltaisten viranomaisten välillä ja koska toimivaltaiset viranomaiset pystyvät sen ansiosta myös tunnistamaan helposti asianomaiset yhteistyökumppaninsa muissa jäsenvaltioissa ja viestimään nopeasti ja tehokkaasti toistensa kanssa, on aiheellista käyttää IMI:tä direktiivissä 2006/123/EY tarkoitetussa tiedonvaihdossa.

- (3) Jotta jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset pystyisivät vaihtamaan tietoja sähköisesti tehokkaalla tavalla, on tarpeen vahvistaa käytännön järjestelyt tällaista vaihtoa varten IMI:tä käyttäen.
- (4) Tiedonsaantipyynnöiden sekä tarkistuksia, tarkastuksia ja tutkimuksia koskevien pyyntöjen ohella direktiivissä 2006/123/EY säädetään kahdesta tietojen vaihtoa koskevasta erityisjärjestelystä eli direktiivin 2006/123/EY 29 artiklan 3 kohdan ja 32 artiklan 1 kohdan mukaisesta tiedonvaihdosta, joka koskee palvelutoimintaan liittyviä nimenomaisia vakavia seikkoja ja olosuhteita, jotka voisivat aiheuttaa vakavaa vahinkoa ihmisten terveydelle tai turvallisuudelle taikka ympäristölle ("varoitukset"), ja direktiivin 2006/123/EY 18 ja 35 artiklan mukaisesta tiedonvaihdosta, joka koskee palvelujen turvallisuuteen liittyviä poikkeuksellisia toimenpiteitä ("poikkeukset yksittäistapauksissa").

⁽¹⁾ EUVL L 376, 27.12.2006, s. 36.

⁽²⁾ EUVL L 181, 18.5.2004, s. 25.

(5) Koska varoitukset koskevat vakavia vaaroja ihmisten terveydelle tai turvallisuudelle taikka ympäristölle, eri jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten välinen kiinteä yhteistyö on olennaisen tärkeää, jotta kyseinen vaara saadaan torjuttua ja näille viranomaisille saadaan tiedotettua asianmukaisella tavalla muiden viranomaisten toteuttamista toimista ja vaaran poistumisesta tai jatkumisesta. Sen varmistamiseksi, että toimivaltaiset viranomaiset valvovat tehokkaasti palveluntarjoajia ja tarjottavia palveluja ja että varoituksiin sisältyviä henkilötietoja suojellaan riittävästi, on tarpeen säätää jonkin jäsenvaltion direktiivin 2006/123/EY mukaisesti käynnistämän varoituksen päättämisestä, kun 29 artiklan 3 kohdassa ja 32 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset eivät enää täyty. Jäsenvaltioille olisi annettava mahdollisuus vastustaa ehdotusta varoituksen päättämisestä, jos vakavan vahingon vaara ihmisten terveydelle tai turvallisuudelle taikka ympäristölle jatkuu.

(6) Direktiivin 2006/123/EY 43 artiklan mukaan mainitun direktiivin ja erityisesti valvontaa koskevien säännösten täytäntöönpanossa ja soveltamisessa on noudatettava henkilötietojen suojaa koskevia sääntöjä, sellaisina kuin niistä säädetään yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta 24 päivänä lokakuuta 1995 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 95/46/EY ⁽¹⁾ sekä henkilötietojen käsittelystä ja yksityisyyden suojasta sähköisen viestinnän alalla 12 päivänä heinäkuuta 2002 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2002/58/EY ⁽²⁾ (sähköisen viestinnän tietosuojadirektiivi). Näin ollen jäsenvaltioiden välisessä sähköisessä tiedonvaihdoissa olisi noudatettava henkilötietojen suojaa koskevia sääntöjä, sellaisina kuin niistä säädetään direktiivissä 95/46/EY ja direktiivissä 2002/58/EY. Komissio käsittelee tietoja yksilöiden suojelusta yhteisöjen toimielinten ja elinten suorittamassa henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta 18 päivänä joulukuuta 2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 45/2001 ⁽³⁾ mukaisesti.

(7) Henkilötietojen suojan korkean tason varmistamiseksi IMI-toiminnassa komissio teki sisämarkkinoiden tietojenvaihtojärjestelmän (IMI) täytäntöönpanosta henkilötietojen suojelun osalta 12 päivänä joulukuuta 2007 päätöksen 2008/49/EY ⁽⁴⁾ ja antoi sisämarkkinoiden tietojenvaihtojärjestelmään (IMI) liittyvistä tietosuojaohjeista 26 päivänä maaliskuuta 2009 suosituksen 2009/329/EY ⁽⁵⁾.

(8) Tässä päätöksessä säädetyt toimenpiteet ovat direktiivin 2006/123/EY 40 artiklalla perustetun komitean lausunnon mukaiset,

ON TEHNYT TÄMÄN PÄÄTÖKSEN:

1 artikla

IMI:n käyttö tiedonvaihdoissa

1. Jäsenvaltioiden välisessä sähköisessä tiedonvaihdoissa on käytettävä sisämarkkinoiden tietojenvaihtojärjestelmää ("IMI") direktiivin 2006/123/EY VI luvussa vahvistettua hallinnollista yhteistyötä koskevien säännösten noudattamiseksi seuraavissa tapauksissa:

- a) direktiivin 2006/123/EY VI luvun mukaiset tiedonsaanti-pyyntöt sekä tarkistuksia, tarkastuksia ja tutkimuksia koskevat pyynnöt;
 - d) direktiivin 2006/123/EY 29 artiklan 3 kohdan ja 32 artiklan 1 kohdan mukaiset varoitukset;
 - c) direktiivin 2006/123/EY 35 artiklan 2, 3 ja 6 kohdassa säädetyt menettelyt mukaiset tapauskohtaiset pyynnöt ja ilmoitukset.
2. Päätöksen 2008/49/EY 8 artiklassa tarkoitettut IMI-koordinaattorit voidaan nimetä direktiivin 2006/123/EY 28 artiklan 2 kohdassa säädetyiksi yhteyspisteiksi.

2 artikla

IMI:n toiminnot tiedonsaanti-pyyntöjen sekä tarkistuksia, tarkastuksia ja tutkimuksia koskevien pyyntöjen osalta

Tiedonsaanti-pyyntöjen sekä tarkistuksia, tarkastuksia ja tutkimuksia koskevien pyyntöjen ja niihin annettavien vastausten osalta IMI:ssä on seuraavat toiminnot:

- a) pyyntöjen lähettäminen;
- b) lisätietojen lähettäminen ja pyytäminen;
- c) pyyntöjen hyväksyminen;
- d) pyyntöjen välittäminen;
- e) pyyntöihin vastaaminen.

3 artikla

IMI:n toiminnot varoitusten osalta

1. Varoituksiin liittyvien tietojen vaihtamiseksi IMI:ssä on seuraavat toiminnot:

- a) varoitusten lähettäminen, kun direktiivin 2006/123/EY 29 artiklan 3 kohdassa ja 32 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät;

⁽¹⁾ EYVL L 281, 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ EYVL L 201, 31.7.2002, s. 37.

⁽³⁾ EYVL L 8, 12.1.2001, s. 1.

⁽⁴⁾ EUVL L 13, 16.1.2008, s. 18.

⁽⁵⁾ EUVL L 100, 18.4.2009, s. 12.

- b) varoituksia koskevien lisätietojen lähettäminen ja pyytäminen;
- c) varoitusten peruuttaminen, kun ne on lähetetty ilman, että direktiivin 2006/123/EY 29 artiklan 3 kohdassa ja 32 artiklan 1 kohdassa säädetty edellytykset täyttyvät;
- d) varoitusten sisältämien tietojen korjaaminen;
- e) varoitusten päättämistä koskevien ehdotusten lähettäminen;
- f) varoitusten päättämistä koskevien ehdotusten vastustaminen;
- g) varoitusten päättäminen, kun direktiivin 2006/123/EY 29 artiklan 3 kohdassa ja 32 artiklan 1 kohdassa säädetty edellytykset eivät enää täyty.

2. Varoitusten ja niihin liittyvien tietojen lähettämiseksi muille jäsenvaltioille ja varoitusten vastaanottamiseksi muilta jäsenvaltioilta IMI:hin sisältyy varoituskordinaattorin tehtävä. Varoituskordinaattorin tehtävästä voivat huolehtia päätöksen 2008/49/EY 7 ja 8 artiklassa säädetty IMI-toimijat.

3. Päätetyn varoituksen sisältämät tiedot, henkilötiedot mukaan luettuina, eivät saa olla enää IMI:n käyttäjien nähtävissä ennen tietojen poistamista järjestelmästä päätöksen 2008/49/EY 4 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

4 artikla

IMI:n toiminnot yksittäistapauksissa tehtävien poikkeusten yhteydessä

Yksittäistapauksissa tehtäviin poikkeuksiin liittyvien tietojen vaihtamiseksi IMI:ssä on seuraavat toiminnot:

- a) pyynnön lähettäminen sijoittautumisjäsenvaltiolle direktiivin 2006/123/EY 35 artiklan 2 kohdan mukaisesti;
- b) direktiivin 2006/123/EY 35 artiklan 2 kohdan mukaisesti lähetettyyn pyyntöön vastaaminen;
- c) ilmoituksen lähettäminen komissiolle ja sijoittautumisjäsenvaltiolle direktiivin 2006/123/EY 35 artiklan 3 kohdan ja 35 artiklan 6 kohdan mukaisesti;
- d) a, b ja c alakohdassa säädettyjen toimien ilmoittaminen automaattisesti koordinaattorille.

5 artikla

Henkilötietojen suojaaminen

Käsiteltäessä jäsenvaltioiden väliseen sähköiseen tiedonvaihtoon liittyviä henkilötietoja on noudatettava direktiiviä 95/46/EY ja direktiiviä 2002/58/EY.

Komissio käsittelee henkilötietoja asetuksen (EY) N:o 45/2001 mukaisesti.

6 artikla

Osoitus

Tämä päätös on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä 2 päivänä lokakuuta 2009.

Komission puolesta

Charlie McCREEVY

Komission jäsen

KOMISSION PÄÄTÖS,

tehty 6 päivänä lokakuuta 2009,

poikkeusluvan myöntämisestä Ranskalle taajuusalueen 2 500–2 690 MHz käytön yhdenmukaistamisesta sähköisten viestintäpalvelujen tarjontaan yhteisössä pystyviä maanpäällisiä järjestelmiä varten tehdyn komission päätöksen 2008/477/EY mukaisesti

(tiedoksiannettu numerolla K(2009) 7514)

(Ainoastaan ranskielinen teksti on todistusvoimainen)

(2009/740/EY)

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon Euroopan yhteisön radiotaajuuspolitiikan sääntelyjärjestelmästä 7 päivänä maaliskuuta 2002 tehdyn Euroopan parlamentin ja neuvoston päätöksen N:o 676/2002/EY (radio-taajuuspäätös) ⁽¹⁾ ja erityisesti sen 4 artiklan 5 kohdan,ottaa huomioon taajuusalueen 2 500–2 690 MHz käytön yhdenmukaistamisesta sähköisten viestintäpalvelujen tarjontaan yhteisössä pystyviä maanpäällisiä järjestelmiä varten 13 päivänä kesäkuuta 2008 tehdyn komission päätöksen 2008/477/EY ⁽²⁾ ja erityisesti sen 2 artiklan 2 kohdan,

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Päätöksen 2008/477/EY nojalla jäsenvaltioiden on viimeistään 13 päivänä joulukuuta 2008 muulla kuin yksinoikeuteen perustuvalla tavalla varattava ja asetettava saataville taajuusalue 2 500–2 690 MHz tiettyjen parametrien mukaisesti tapahtuvaan sähköisen viestinnän palvelujen tarjontaan soveltuvia maanpäällisiä järjestelmiä varten.

(2) Päätöksen 2008/477/EY 2 artiklan 2 kohdassa säädetään, että jäsenvaltiot voivat päätöksen N:o 676/2002/EY 4 artiklan 5 kohdan nojalla pyytää itselleen poikkeusluvan soveltaa siirtymäaikoja, joihin voi liittyä myös radiotaajuuksien yhteiskäyttöjärjestelyjä.

(3) Ranska on ilmoittanut komissiolle, että koska kyseinen taajuuskaista on tällä hetkellä kansalliseen turvallisuuteen liittyviä tarpeita palvelevan matkaviestintäjärjestelmän (RUBIS) yksinomaisessa käytössä, Ranska ei pysty määrittämään täyttämään päätöksessä 2008/477/EY asetettuja vaatimuksia.

(4) Ranska pyysi 15 päivänä joulukuuta 2008 päivätyllä kirjeellä väliaikaista lupaa poiketa näistä vaatimuksista voidakseen käyttää olemassa olevaa järjestelmää siihen saakka, kunnes uusi, muilla taajuuskaistoilla toimiva järjestelmä saadaan käyttöön. Se toimitti 29 päivänä kesäkuuta 2009 päivätyllä kirjeellä pyyntöön liittyviä lisätietoja.

(5) Ranska on esittänyt pyynnölleen riittävät tekniset perustelut, jotka perustuvat erityisesti tarpeeseen pitää olemassa oleva RUBIS-järjestelmä siirtymäkaudella keskeytyksettä täysin toimintakelpoisena ja tarpeeseen hankkia ja asentaa uusi järjestelmä.

(6) Täytäntöönpanon ensimmäinen vaihe päättyy 1 päivänä tammikuuta 2012, jolloin taajuuskaista 2 500–2 690 MHz on päätöksen 2008/477/EY mukaisesti saatavilla Ranskan tiheimmin asutuilla alueilla. Toinen vaihe kattaa kaikki ensimmäisen vaiheen ulkopuolelle jääneet alueet, joilla taajuuskaista on saatavilla 31 päivään joulukuuta 2013 mennessä, lukuun ottamatta Korsikaa, jossa se on saatavilla 31 päivään toukokuuta 2014 mennessä.

(7) Ottaen huomioon siirtymisen kaavailun keston ja varmistaa mahdolisimman lyhyen siirtymäkauden Ranskan viranomaiset aloittivat siirtymäprosessin 1 päivänä heinäkuuta 2009.

(8) Uuteen järjestelmään siirtymisen etenemistä ja sitoumusten täyttämistä koskeva raportointi auttaa siirtymävaiheen asianmukaisessa ohjaamisessa.

(9) Radiotaajuuskomitean jäsenet ilmoittivat 2 päivänä lokakuuta 2008 pitämässään kokouksessa, etteivät he vastusta tätä siirtymäkauden poikkeuslupaa.

(10) Pyydetty poikkeuslupa ei haittaisi kohtuuttomasti päätöksen 2008/477/EY täytäntöönpanoa eikä aiheuttaisi kohtuuttomia eroja jäsenvaltioiden kilpailu- tai sääntelytilanteiden välillä. Pyyntö on perusteltu ja siirtymäkauden poikkeuslupa olisi tarkoituksenmukainen keino helpottaa päätöksen 2008/477/EY täysimittaista täytäntöönpanoa,

⁽¹⁾ EYVL L 108, 24.4.2002, s. 1.⁽²⁾ EUVL L 163, 24.6.2008, s. 37.

ON TEHNYT TÄMÄN PÄÄTÖKSEN:

1 artikla

Ranskalle myönnetään lupa lykätä päätöksen 2008/477/EY täytäntöönpanoa 31 päivään toukokuuta 2014 saakka 2 ja 3 artiklassa säädetyin ehdoin.

2 artikla

Ranska asettaa taajuuskaistan 2 500–2 690 MHz päätöksen 2008/477/EY mukaisesti saataville Ranskan tiheimmin asutuilla alueilla 1 päivään tammikuuta 2012 mennessä, mukaan luetuna Ile de Francen alue, jotta vähintään puolet Ranskan väestöstä kuuluu kattavuuden piiriin kyseiseen päivään mennessä. Ranska asettaa taajuuskaistan 2 500–2 690 MHz päätöksen 2008/477/EY mukaisesti saataville kaikilla muilla alueilla 31 päivään joulukuuta 2013 mennessä, lukuun ottamatta Korsikaa, jossa se on saatavilla 31 päivään toukokuuta 2014 mennessä.

3 artikla

Ranska toimittaa päätöksen 2008/477/EY täytäntöönpanosta ensimmäisen raportin 1 päivään tammikuuta 2012 mennessä ja toisen raportin 31 päivään toukokuuta 2014 mennessä.

4 artikla

Tämä päätös on osoitettu Ranskan tasavallalle.

Tehty Brysselissä 6 päivänä lokakuuta 2009.

Komission puolesta

Viviane REDING

Komission jäsen

TILAUSHINNAT 2009 (ilman ALV:a, sisältää normaalit lähetyskulut)

Euroopan unionin virallinen lehti, L- ja C-sarjat, vain paperipainos	22 EU:n virallista kieltä	1 000 euroa/vuosi (*)
Euroopan unionin virallinen lehti, L- ja C-sarjat, vain paperipainos	22 EU:n virallista kieltä	100 euroa/kk (*)
Euroopan unionin virallinen lehti, L- ja C-sarjat, paperipainos, vuosittainen CD-ROM	22 EU:n virallista kieltä	1 200 euroa/vuosi
Euroopan unionin virallinen lehti, L-sarja, vain paperipainos	22 EU:n virallista kieltä	700 euroa/vuosi
Euroopan unionin virallinen lehti, L-sarja, vain paperipainos	22 EU:n virallista kieltä	70 euroa/kk
Euroopan unionin virallinen lehti, C-sarja, vain paperipainos	22 EU:n virallista kieltä	400 euroa/vuosi
Euroopan unionin virallinen lehti, C-sarja, vain paperipainos	22 EU:n virallista kieltä	40 euroa/kk
Euroopan unionin virallinen lehti, L- ja C-sarjat, kuukausittainen (kumulatiivinen) CD-ROM	22 EU:n virallista kieltä	500 euroa/vuosi
Virallisen lehden täydennysosa (S-sarja), tarjouskilpailut ja julkiset hankinnat, CD-ROM, ilmestyy kahdesti viikossa	Monikielinen: 23 EU:n virallista kieltä	360 euroa/vuosi (= 30 euroa/kk)
Euroopan unionin virallinen lehti, C-sarja – kilpailut	Kilpailua koskevilla kielillä	50 euroa/vuosi

(*) irtonumeroiden hinnat: – enintään 32 sivua: 6 euroa
– 33–64 sivua: 12 euroa
– yli 64 sivua: hinta määritellään tapauskohtaisesti

Euroopan unionin virallisilla kielillä ilmestyvästä *Euroopan unionin virallisesta lehdestä* on tilattavissa 22 eri kieliversiota. Tilaus käsittää L-sarjan (Lainsäädäntö) ja C-sarjan (Tiedonannot ja ilmoitukset).

Jokainen kieliversio tilataan erikseen.

Virallisessa lehdessä L 156 18. kesäkuuta 2005 julkaistun neuvoston asetuksen (EY) N:o 920/2005 mukaan velvollisuus laatia kaikki säädökset iirin kielellä ja julkaista ne tällä kielellä ei väliaikaisesti sido Euroopan unionin toimielimiä, joten iirin kielellä julkaistavat viralliset lehdet ovat myynnissä erikseen.

Virallisen lehden täydennysosan (S-sarja – tarjouskilpailut ja julkiset hankinnat) tilaukseen sisältyvät kaikki 23 virallista kieliversiota yhdellä monikielisellä CD-ROM-levyllä.

Euroopan unionin virallisen lehden tilaajat voivat pyynnöstä saada virallisen lehden liitteitä. Tilaajille ilmoitetaan liitteiden ilmestymisestä *Euroopan unionin viralliseen lehteen* sisältyvässä kohdassa "Huomautus lukijalle".

Myynti ja tilaukset

Julkaisutoimiston toimittamat maksulliset julkaisut ovat saatavilla jälleenmyyjiltämme. Luettelo jälleenmyyjistä löytyy seuraavasta internet-osoitteesta:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_fi.htm

EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) on suora ja maksuton portti Euroopan unionin lainsäädäntöön. Sivustolla voi tarkastella *Euroopan unionin virallista lehteä* ja siellä ovat nähtävillä myös sopimukset, lainsäädäntö, oikeuskäytäntö ja lainsäädännön valmisteluasiakirjat.

Lisätietoja Euroopan unionista löytyy osoitteesta: <http://europa.eu>

Euroopan unionin julkaisutoimisto
2985 Luxembourg
LUXEMBURG

FI